

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994

30 NOVEMBER 1993

ONTWERP VAN DECREET

**houdende de algemene uitgavenbegroting
van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1994**

ONTWERP VAN DECREET

**houdende tweede aanpassing van de algemene uitgavenbegroting
van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1993**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud
uitgebracht door de heer H. Brouns
aan de Commissie voor Financiën en Begroting**

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer M. Capoen.

Vaste leden : de heren H. Brouns, P. Desmet, H. Marsoul, B. Vandendriessche en J. Van Looy ;

de heren R. Landuyt, J. Peeters, R. Swinnen en J. Timmermans ;

de heren J. Gabriëls, F. Vergote en M. Verwilghen ;

de heer J. Cauberghe ;

de heer M. Capoen ;

de heer L. Barbé.

Plaatsvervangers :

de heren J. Ansoms, F. Cauwenberghs en J. De Meyer, mevrouw T. Merckx-Van Goey en mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche ;

de heren J. De Mol en C. Lisabeth, mevrouw L. Maximus en de heer G. Moens ;

de heer E. De Groot, mevrouw A. De Maght-Aelbrecht en de heer V. Vautmans ;

de heer X. Buisseret ;

de heer J. Caudron ;

mevrouw V. Dua.

Zie :

15 (1992-1993)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet + Bijlagen 1 tot XXIV
- Nrs. 2 tot 10 : Amendementen
- Nr. 11-A : Verslag namens de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken
- Nr. 11-B : Verslag namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden
- Nr. 11-C : Verslag namens de Commissie voor Cultuur
- Nr. 11-D : Verslag namens de Commissie voor Economie, Energie, Landbouw en Werkgelegenheid
- Nr. 11-E : Verslag namens de Commissie voor Huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Landinrichting

19-C (1992-1993)

- Nr. 1 : Ontwerp van decreet
- Nr. 2 : Amendementen
- Nr. 3-A : Verslag namens de Commissie voor Cultuur
- Nr. 3-B : Verslag namens de Commissie voor Economie, Energie, Landbouw en Werkgelegenheid
- Nr. 3-C : Verslag namens de Commissie voor Huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Landinrichting

INHOUDSTAFEL

	Blz.
I. INLEIDING VAN DE MINISTER	
A. Leefmilieu	4
B. Natuurbehoud en groenvoorziening	9
C. Watervoorziening	12
II. BESPREKING	
1. Opmerkingen en vragen van de leden	14
2. Antwoord van de minister	
Doelstellingen van het beleid	17
Geïntegreerd milieubeleid	17
Afvalstoffenbeleid	17
Waterzuivering	18
Mestbeleid	19
Watervoorziening	19
Internationaal milieubeleid	19
Milieurecht en handhaving	19
Heffingen	20
Vlaam. II	21
Natuurbehoud	21
III. VERSLAG VAN HET MINA-FONDS OVER HET BEGROTINGSJAAR 1992	
1. Inleiding van de minister	
A. Algemeen overzicht	22
B. Detail van de ontvangsten	22
C. Detail van de uitgaven	24
D. Bemerkingen van het Rekenhof	26
2. Bespreking	30
IV. TOEGEVOEGDE INTERPELLATIES EN VRAGEN OM UITLEG	35
V. INDICATIEVE STEMMING	42

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud besprak het haar toegewezen gedeelte van de ontwerpbegroting voor 1994 en van de tweede aanpassing van de begroting voor 1993, op haar vergadering van 21 oktober 1993. Tegelijkertijd werd het verslag van het Mina-fonds van het werkingsjaar 1992 besproken. De werking van het Mina-fonds is immers nauw verweven met de begroting voor leefmilieu. Aan de bespreking werden ten slotte ook nog twee interpellaties en twee vragen om uitleg toegevoegd.

1. INLEIDING VAN DE MINISTER**A. LEEFMILIEU**

De basisdoelstelling van het leefmilieubeleid blijft het waarborgen van de “duurzame ontwikkeling”, dit wil zeggen een ontwikkeling die voorziet in de behoeften van de huidige generaties zonder daarmee voor de toekomstige generaties de mogelijkheden in gevaar te brengen om ook in hun behoeften te voorzien. Dit houdt in dat een preventieve aanpak, gericht op het voorkomen van milieuverstoring en onaanvaardbare emissies, zeer belangrijk is. Ingrepen op de aard en de omvang van productie en consumptie zullen hierbij noodzakelijk zijn.

De pijlers van het milieubeleid dat de minister wenst te voeren, zijn naast het preventief karakter van de aanpak, verwoord in zijn beleidsbrief van 22 oktober 1992. Voor alle duidelijkheid worden ze nog even op een rij gezet :

— het milieubeleid moet op een geplande wijze gebeuren, zodat men, uitgaande van exacte gegevens, weet waar men op kortere en middellange termijn naar toe wil inzake de milieukwaliteit die men wenst te bereiken en de instrumenten die men hiervoor wenst in te zetten ;

— het beleid moet gestoeld zijn op een hanteerbare en doorzichtige regelgeving, met zo weinig mogelijk bureaucratie ;

— er moet voldoende overleg- en inspraakmogelijkheid worden geboden aan de bevolking, ondermeer op een gestructureerde wijze via SERV en MINA-raad ;

— openbaarheid van bestuur is essentieel, evenals de toegankelijkheid tot de bestaande milieu-informatie voor de burgers ;

— het milieubeleid moet een sociale dimensie hebben, waarbij de sterkste schouders de zwaarste lasten dragen, en de ecologische omschakeling van de samenleving niet mag betekenen dat er een sociaal kerkhof wordt gecreëerd ;

— ten slotte is de internationale dimensie van de milieu-problematiek een aspect waarmee men bij het beleid rekening dient te houden.

Het preventief milieubeleid is zowel brongericht als effectgericht. In dit verband kan gewezen worden op het geïntegreerde vergunningenbeleid als belangrijk instrument om het beleid gestalte te geven. In de begroting wordt de verhoogde inspanning voor de operationalisering en de professionalisering van de betrokken diensten verdergezet.

Het opnemen van zowel OVAM als VMM als volwaardige leden van de milieuvergunningscommissie heeft tot doel dat bij het verlenen van een milieuvergunning voldoende reke-

ning wordt gehouden met de doelstellingen van het waterzuiverings- en afvalbeleid.

Een belangrijk instrument bij het doen respecteren van het vergunningenbeleid vormt uiteraard het handhavingsbeleid.

Recent werd de basis gelegd voor een permanent overleg en coördinatie tussen enerzijds het gerechtelijk apparaat en anderzijds de inspectiediensten. Dit overleg moet resulteren in een eenduidig en efficiënt vervolgingsbeleid. Het Bestuur Milieuinspectie kent bovendien sinds 1 oktober 1992 een permanentieplicht, waarbij de dienst 24 uur op 24 bereikbaar is en verplicht is om een aantal controles te verrichten buiten de normale diensturen.

Het afvalstoffenbeleid is prioritair gericht op voorkoming en recyclage. In de begroting worden meer middelen vrijgemaakt voor de sanering van black-points en voor projecten inzake recyclage en preventie. In dit verband dient ook gewezen te worden op de resultaten van de tewerkstellingsconferentie waardoor een extra bedrag van 500 miljoen frank wordt vrijgemaakt in 1994 voor projecten inzake selectieve ophaling via overeenkomsten met de gemeenten.

Niettegenstaande de hoofdbekommernis van het beleid inzake afval uitgaat naar voorkoming en recyclage, wordt men te velde in belangrijke mate geconfronteerd met de noodzaak een gigantische afvalberg (1,8 miljoen ton huisvuil in 1991) op een ordentelijke en milieuhygiënisch verantwoorde wijze te verwijderen.

De maatschappelijke aanvaardbaarheid voor zowel storten of verbranden is echter zodanig klein geworden, dat zich hier voor het beleid een ernstig probleem stelt. Daarom heeft de minister aan de OVAM opdracht gegeven om per provincie een operationeel programma uit te werken dat concreet invulling moet geven aan de uitvoering van het afvalstoffenplan zowel wat preventie, recyclage als verwijdering betreft.

Bovendien werd in het ontwerp afvalstoffendecreet, goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 15 september 1993, de juridische basis gelegd voor de terugnameplicht door de afvalproducenten.

Wat de mestproblematiek betreft, kan verwezen worden naar het mestactieplan. Dit plan bevat een lange-termijnstrategie waarin een duurzaam evenwicht tussen landbouw en milieu in het kader van de bemestingsproblematiek wordt nagestreefd, hetgeen zal geschieden via een meersporenbeleid van bron-, effect- en gebiedsgerichte maatregelen.

Dit beleid moet ten laatste op 1 oktober 2002 resulteren in een evenwichtssituatie waarbij niet meer mineralen uit mest op de cultuurgronden wordt gebracht dan de natuurlijke onttrekkingscapaciteit van de planten, vermeerderd met voor het milieu aanvaardbare verliezen.

Inzake de waterzuivering werd zoals voorzien de overeenkomst met de NV Aquafin van 11 januari 1991 **gehernegocieerd**.

Als belangrijke aanpassingen kunnen onder meer vermeld worden : het inschrijven van een ecologisch uitgangspunt inzake uitvoeringsscenario's, systeemkeuze en materiaalkeuze ; de betrokkenheid van de hydrografische bekkencommisseries bij de opmaak van de investeringsprogramma's en de goedkeuringsprocedure ; het instellen van een permanent overleg tussen de Vlaamse Gewest en de NV Aquafin ; de invoering van jaarlijkse plafondbudgetten ; duidelijke verplichtingen inzake resultaatsverbintenis ; het laten gebeuren door derden van de exploitatie van een gedeelte van de zuiveringscapaci-

teit ; de verbetering van de controle via het Rekenhof en de aanstelling van een bijzonder gevolmachtigde door het Vlaamse Gewest ; diverse bepalingen die de budgettaire last voor de begroting drukken.

De bijzondere ondersteuning voor de aanleg van gemeentelijke rioleringen wordt voortgezet en opgedreven.

Van de ondersteuning van het gemeentelijk milieubeleid wordt verder uitvoering gegeven aan het gemeentelijk milieuconvenant. 291 van de 308 gemeenten in Vlaanderen hebben de overeenkomst onderschreven.

Ter ondersteuning van de uitvoering van het convenant werd op 26 mei 1993 met de 5 provincies een provinciale milieuconvenant afgesloten waarbij de provincies extra-middelen (128 miljoen frank) krijgen om de gemeenten technisch en wetenschappelijk bij te staan bij de opmaak van de gemeentelijke milieubeleidsplannen.

Zowel in de departementale begroting als in de begroting van het Mina-fonds wordt bijzondere aandacht gegeven aan het beleid inzake natuurbehoud en -ontwikkeling.

Wat het Mina-fonds betreft, nemen de globale machtigingen fors toe evenals de middelen die vanuit de begroting worden verstrekt om de uitgaven van dit fonds te financieren. Enerzijds blijven de milieuheffingen, gebaseerd op het principe dat de vervuiler betaalt, een belangrijke inkomensbron voor het Mina-fonds, anderzijds neemt, mede gelet op het regulerend karakter van de heffingen, het belang van de inbreng van de "algemene middelen" zowel in absolute als in relatieve termen toe.

Bij de begrotingsopmaak 1994 werden een aantal kredieten vanuit de departementale begroting getransfereerd naar het Mina-fonds. Met name gaat het om de kredieten met betrekking tot :

- de toelagen aan milieuverenigingen (ba 33.01) : 1,5 miljoen frank ;
- de dotatie aan het IHE (ba 41.01) : 31,2 miljoen frank ;
- de investeringen van de VMM (ba 63.21) : 365 miljoen frank ;
- de lasten van het verleden, voortkomend van de overdracht van de zuiveringsstations van de openbare besturen, de instellingen van openbaar nut en de intercommunale verenigingen aan de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij (prefinancierings-, exploitatie- en investeringskosten) (ba 43.25 en 63.25) : 193,5 miljoen frank, resp. 46 miljoen frank.

De overdracht van de toelagen aan milieuverenigingen is een gevolg van een opmerking van het Rekenhof. Krachtens het besluit van de Vlaamse regering van 3 Juni 1992 tot vaststelling van bijzondere regelen inzake de erkenning en de subsidiëring van de milieu- en natuurverenigingen worden de subsidies immers ten laste gelegd van het Mina-fonds.

De overdracht van de dotatie aan het IHE heeft te maken met het Sint-Michielsakkoord en de daaruit voortvloeiende regionalisering van de afdelingen lucht en water van het IHE. De betrokken personeelsleden die overgaan naar het Vlaamse Gewest worden quasi-volledig overgeheveld naar de Vlaamse Milieumaatschappij. De financiering gebeurt via een verhoging van de dotatie aan de VMM.

Gelet op de geplande overheveling van de waterzuiveringsinfrastructuur naar de NV Aquafin worden bovendien op de basisallocatie 63.21 enkel de uitgaven met betrekking tot de uitbouw van de meetnetten en de milieudatabank van

de VMM voorzien.

Als gevolg van een opmerking van het Rekenhof worden ten slotte de kredieten met betrekking tot de interesten en aflossingen van de leningen die door de VMM zijn aangegaan voor de terugbetaling van de overnamelasten aan de afstanddoende partijen (lokale besturen), via een verhoging van de dotatie rechtstreeks aan de VMM ter beschikking gesteld.

Na deze operaties bedragen de totale beleidskredieten die opgenomen zijn in het programma 61.1 slechts 503 miljoen frank, waarvan 250 miljoen frank bestemd is voor de VMM. Dit bedrag dient vergeleken te worden met de machtiging voor het Mina-fonds die in totaal 16.095,2 miljoen frank bedraagt.

De resterende kredieten in dit programma hebben vooral betrekking op financiële lasten inzake waterzuivering en op de spijzing van het Mina-fonds.

De kredieten voor specifieke werkingskosten, studie- en onderzoekskosten en dergelijke meer verminderen in vergelijking met 1993. Deze vermindering is te wijten aan de transfer van de dotatie aan het IHE naar het Mina-fonds. Verder wordt een nieuwe basisallocatie gecreëerd (ba 12.61) waarop uitgaven zullen aangerekend worden die betrekking hebben op de werkingskosten van de begeleidingscommissie en de wetenschappelijke ondersteuning van de milieu-effectrapportage, voortvloeiende uit het voorstel van MER-decreet uitgewerkt door de Interuniversitaire Commissie tot herziening van het milieurecht. In globo is hiertoe op deze basisallocatie een krediet voorzien van 26,4 miljoen frank.

Op de basisallocatie 12.59 zijn de specifieke kosten gegroepeerd voor de besturen Milieu-inspectie en Algemeen Milieubeleid, het Directoraat-generaal en de cel Planning, MER en Promotie. Dit krediet wordt verminderd met 7 miljoen frank, hetgeen haalbaar is gelet op het facultatief karakter van de uitgaven.

Het bijzonder krediet van 25,6 miljoen frank dat naar aanleiding van de aanpassing van de begroting 1993 werd voorzien voor dringende uitgaven in verband met informatica-uitrusting voor de milieu-inspectie (ba 74.03) betrof een eenmalige inschrijving en kan in 1994 vervallen.

Op de basisallocatie 12.60 wordt een bedrag voorzien van 76,4 miljoen frank (tegenover 71,2 miljoen in 1993 (aangepaste begroting)) hetgeen de milieuinspectie moet toelaten in optimale omstandigheden verder labo- en andere analyses te laten verrichten.

De dotatie aan de Mina-raad (ba 41.02) tot dekking van de werkingskosten wordt verhoogd van 30 miljoen frank tot 31,1 miljoen frank.

Wat de overige uitgaven betreft, kan men spreken van een status-quo ten opzichte van de aangepaste begroting 1993 behoudens wat de basisallocatie 63.82 aangaat.

Het betreft hier bedragen die nog in 1993 en 1994 dienen voorzien te worden voor de afhandeling van toelagedossiers ten gunste van lokale besturen voor de uitvoering van rioleringswerken (KB van 23 juli 1981). De financiering van deze werken gebeurt ingevolge het decreet van 20 maart 1991 via het Investeringsfonds maar voor de eindafrekeningen van vroegere dossiers dient in de begroting nog een restbedrag opgenomen te worden (24,8 miljoen frank in 1993 (aangepaste begroting) en 10,5 miljoen frank in 1994).

De overige uitgaven betreffen de kosten voor de exploitatie en het onderhoud van de collector langs het Albertkanaal

(ba's 12,58, 73.81 en 74.02) en kredieten voor de betoelaging van toestellen voor het meten van geluids-, bodem- en luchtverontreiniging (ba 63.23). Ook voor de aanleg en de uitrusting van het grondwatermeetnet (ba 73.82) worden de nodige kredieten voorzien.

Wat het Mina-fonds betreft, neemt de dotatie vanuit de departementale begroting toe van 553 miljoen frank tot 4.100,2 miljoen frank. Deze gevoelige stijging van de dotatie is te wijten aan de volgende factoren :

- de beslissing van de Vlaamse regering om de inkomsten uit heffingen in reële termen niet te verhogen ;

- de vermindering van het saldo op het Mina-fonds dat kan aangewend worden om uitgaven te dekken ;

- de overdrachten vanuit de departementale begroting naar het Mina-fonds (zie hoger) ;

- het voorzien van de nodige middelen ingevolge het Sint-Michielsakkoord aan de VMM (regionalisering van de afdelingen lucht en water van het IHE) (140,5 miljoen frank) en aan de OVAM (controle in- en uitvoer afvalstoffen) (18,2 miljoen frank) ;

- het voorzien van een bedrag van 500 miljoen frank op de post 2.4 van het Mina-fonds als gevolg van de tewerkstellingsconferentie en bestemd voor de financiering van overeenkomsten met gemeenten betreffende pilootprojecten inzake selectieve ophaling en sanering ;

- de beslissing van de Vlaamse regering om de stijgende uitgaven ingevolge de overeenkomst met Aquafin NV niet af te wentelen op de overige uitgaven inzake preventie en sanering. De stijging van de Aquafin uitgaven bedraagt 1,6 miljoen frank. Hierbij wordt uitgegaan van een blokkering van het kapitaal van Aquafin. De overige uitgaven worden in globo opgetrokken met een basispercentage van 3,71%.

Hierbij kan vermeld worden dat het krediet voor de bijzondere ondersteuning van de aanleg door de gemeenten van rioleringen wordt verhoogd van 500 miljoen frank in 1993 tot 620 miljoen frank in 1994.

Bovendien wordt verder de nodige aandacht besteed aan het beheer en de uitbreiding van het patrimonium inzake bossen, groene ruimten en natuurgebieden.

De dotatie aan de VMM wordt verhoogd van 3.162,1 miljoen frank tot 3.845,2 miljoen frank hetgeen te wijten is aan de overdrachten vanuit de begroting naar het Mina-fonds, de bijkomende uitgaven ingevolge het St.-Michielsakkoord en de kosten voor de exploitatie van de waterzuiveringsinfrastructuur.

De dotatie aan de OVAM wordt verhoogd van 337,7 miljoen frank tot 387,8 miljoen frank, hetgeen verantwoord wordt door het Sint-Michielsakkoord alsmede de noodzakelijke aanwervingen in het kader van de ophaalreglementering en statutaire wervingen.

Als gevolg van een opmerking van het Rekenhof wordt een aparte post voorzien voor uitgaven voor sensibiliseringsacties (specialiteitsbeginsel van de begroting).

De globale machtiging voor het Mina-fonds stijgt ten opzichte van de begroting 1993 van 12.844,4 miljoen frank tot 15.855,7 miljoen frank.

De gedetailleerde inkomsten en-uitgavenbegroting van het fonds wordt aan de Vlaamse Raad voorgelegd sub III van de ontwerputgavenbegroting.

Het decreet op het Mina-fonds voorziet dat jaarlijks vóór 30 juni een werkingsverslag wordt opgesteld over de werking van het fonds tijdens het voorbije jaar. Op 29 juni 1993 werd dit verslag aan de Vlaamse Raad overgemaakt.

B. NATUURBEHOUD EN GROENVOORZIENING

Het Vlaamse natuurbeleid is gericht op het behoud, het herstel en de ontwikkeling van natuurwaarden in een zo groot mogelijke genetische en biologische verscheidenheid.

Een geïntegreerd beleid met verweving van de ruimtelijke ordening, het facetbeleid naar de “gebruikers” van de open ruimte, de landinrichting en een gebiedsgericht milieubeleid blijft essentieel voor het natuurbehoud. Deze geïntegreerde aanpak dient gebaseerd te zijn op het concept “duurzaam omgaan met natuur”.

1. Het vrijwaren van representatieve natuurgebieden.

Voor het behoud van natuur- en landschapswaarden is een areaal van beschermde gebieden noodzakelijk. Natuurlijke processen moeten in deze gebieden kunnen plaatsvinden zodat van grotere natuureenheden kan worden uitgegaan.

Dit patroon van natuurgebieden zal vastgesteld worden in een groene hoofdstructuur. De landschapsecologische infrastructuur, van belang voor het natuurbehoud zal in de hoofdstructuur opgenomen worden. De Groene Hoofdstructuur zal dan op zijn beurt fungeren als sectorplan “natuur”, dat ingeschoven moet worden in het ruimtelijk structuurplan voor Vlaanderen.

Voor de meest waardevolle en bedreigde gebieden is verwerving door de overheid of door natuurverenigingen in onderlinge samenspraak de beste garantie voor het behoud van de natuurwaarden.

Het aankoopbeleid van het Vlaamse Gewest wordt in een prioriteitenprogramma vastgelegd, gebaseerd op het voorontwerp van de Groene Hoofdstructuur en de Biologische Waarderingskaart.

De verdeling van de subsidies aan de representatieve milieuverenigingen gebeurt op basis van objectieve criteria, waarbij het subsidieniveau afhankelijk is van het “statuut” van de betrokken terreinen waardoor eveneens een sturing gebeurt in functie van de prioriteiten.

2. Ontwikkeling van natuurwaarden

De weinig rooskleurige situatie waarin de natuur verkeert, vereist ook een beleid van herstel en ontwikkeling van natuurwaarden en landschapselementen zowel in het landelijk milieu als in de verstedelijkte omgeving.

De groene hoofdstructuur zal richtinggevend zijn voor de plannen tot natuurontwikkeling in het landelijk milieu.

In afwachting van het resultaat van de informatieronde over de afbakening van de gebiedscategorieën van de groene hoofdstructuur en de juridische vastlegging die hierop zal volgen, werden 5 ecologische impulsgebieden aangewezen.

Binnen deze ecologische impulsgebieden worden bijzondere inspanningen geleverd met betrekking tot het natuurherstel- en -ontwikkeling, door realisatie van specifieke projecten of door inpassing van andere sectoren bijvoorbeeld door middel van beheersovereenkomsten.

3. Basismilieukwaliteit

Naast het beschikken over voldoende ruimte waar natuurlijke processen kunnen plaatsvinden, is het behoud en het herstel van een duurzame natuur slechts mogelijk indien tegenover de vermessing, verzuring, verdroging en dergelijke, basiskwaliteitsnormen gesteld worden.

Om het noodzakelijke onderzoek met betrekking tot de verbanden tussen luchtverontreiniging, bodemverzuring en bosvitaliteit verder uit te bouwen, worden aan de wetenschappelijke instellingen, zijnde het Instituut voor Natuurbehoud en het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer de nodige kredieten ter beschikking gesteld. Beide instellingen worden volwaardig uitgebouwd.

4. Soortgericht beleid

De preciaire toestand waarin de natuur zich bevindt noopt tot gerichte en onderbouwde soortenbeschermingsmaatregelen.

Het resultaatgericht soortenbeleid gaat uit van de handhaving en ontwikkeling van een zo groot mogelijke ecologische diversiteit inzake fauna, flora en levensgemeenschappen.

Anderzijds zullen voor sterk bedreigde soorten, zoals bijvoorbeeld das, boomkikker specifieke soortenbeschermingsplannen met resultaatgerichte acties op het terrein uitgewerkt en uitgevoerd worden.

5. Duurzame ontwikkeling

Het inpassen van het concept duurzame ontwikkeling in alle menselijke activiteiten is en blijft noodzakelijk met het oog op het behoud en herstel van natuurwaarden en ecologische processen.

Hiertoe blijft het regionaal landschap fungeren als instrument in de toepassing van het concept “duurzame ontwikkeling”. Daarnaast zal ook het concept van beheersovereenkomsten met landbouwers een juridische basis krijgen in het kader van de EG-verordening 2078/92.

Wat het beheer van bossen betreft, dient dit concept de basis te vormen om steunmaatregelen te treffen met een sturend karakter.

Voor de openbare bossen werden de doelstellingen van duurzaam beheer reeds opgenomen in de reglementering. Het beheer van de privé-bossen is eveneens aan een aantal ecologische randvoorwaarden onderworpen. De verdere stimulering van een meer natuurgetrouw en bijgevolg duurzaam beheer van privé-bossen is voorzien in de voorstellen tot wijziging van het bosdecreet.

Bij het visserijbeleid blijft het accent op het planmatig visstandbeheer, dat onderdeel uitmaakt van een geïntegreerd ecologisch beekbeheer, waarbij door natuurherstel en -ontwikkeling duurzame vispopulaties zullen tot stand worden gebracht.

6. Maatschappelijk draagvlak

Vermits ingrijpende maatregelen nodig zijn om natuurbehoud en -herstel te realiseren blijven gerichte sensibilisatieacties naar specifieke doelgroepen zoals scholen, jeugdverenigingen en gezinnen noodzakelijk.

Bossen, parken en andere groene ruimten spelen in onze alsmaar verstedelijkte omgeving een belangrijke rol in de vergroting van het maatschappelijk draagvlak van het natuur- en groenbehoud. Deze groene ruimten vormen vaak het eerstelijnscontact met de natuur. Het belang van deze functie wordt ingepast in het beheer en het beleid rond deze terreinen.

Ten behoeve van de sociaal-recreatieve functie zullen bosuitbreidingsplannen opgemaakt en uitgevoerd worden, uitgaande van bevolkingsdichtheden en beschikbaar toegankelijke bossen en parken.

Ten opzichte van de aangepaste begroting 1993 stijgen de beleidskredieten die in het programma 61.20 zijn opgenomen van 614,7 miljoen frank tot 642,4 miljoen frank. Bovendien werd een bedrag van 8,7 miljoen frank overgeheveld naar het interdepartementele bestaansmiddelenprogramma. Het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer zal immers overgaan tot de werving van 7 nieuwe personeelsleden waardoor dit Instituut onder meer kan instaan voor de coördinatie en centralisatie van de specifiek bosbouwkundige onderzoeksprojecten.

In dit verband wordt ook een nieuwe basisallocatie (12.46) gecreëerd waarop onderzoeksprojecten kunnen worden aangerekend. Worden onder meer gepland in 1994 : bosvitaliteitsonderzoek in het kader van de EEG-verordening 3528/86 betreffende de bescherming van bossen tegen luchtverontreiniging, onderzoek inzake de omvorming van Kempense Dennenbossen en de evaluatie van in het verleden uitgevoerde bosbodemverbeteringsproeven en boomsoortenproeven, de verdere uitbouw van het onderzoek op de meettorens in het Vlaamse Gewest, de monitoring van de vispopulatie en de visvleeskwaliiteit op het Boudewijnkanaal.

De kredieten voorzien voor de specifieke werking eigen aan de diensten van Waters en Bossen en Natuurbehoud kennen een lichte daling hetgeen te wijten is aan het wegvallen van de eenmalige inschrijving in 1993 (aangepaste begroting) van een bedrag van 2,6 miljoen frank bestemd voor dringende informatica-uitgaven.

De kredieten voor onderhoud en toezicht op het bos- en groenpatrimonium via de houtvesterijen blijven op het verhoogde peil van 1993. Een van de prioriteiten van het Vlaams regeerprogramma betreft immers de inspanning die dient geleverd te worden voor de groene hoofdstructuur.

Het qua omvang belangrijkste krediet in dit programma betreft de verwerving van bossen, openbare ruimten, natuurgebieden en viswaters (basisallocatie 71.61). Dit investeringskrediet wordt opgetrokken van 355 miljoen frank tot 363,9 miljoen frank.

Daarnaast werd in 1993 in twee stappen bijkomend een bedrag van 200 miljoen frank voorzien op het Mina-fonds (post 3.6) voor de uitbreiding van het patrimonium onder de bevoegdheid van het bestuur Natuurbehoud en -ontwikkeling.

Deze inspanning wordt voortgezet in 1994 vermits het globale krediet op de betrokken post wordt verhoogd van in to-

taal 453,2 miljoen frank (aangepaste begroting 1993) tot 470 miljoen frank in 1994.

Wat de toelagen betreft inzake natuurbehoud en groenvoorziening, wordt op de basisallocatie 33.01 een bedrag voorzien van 3,5 miljoen frank voor lokale besturen, verenigingen die natuurreservaten beheren, verenigingen van vogelhouders, bosbouwverenigingen en verenigingen voor het openbaar groen, botanische tuinen en arboreta.

Tengevolge het bosdecreet worden toelagen voorzien aan privé-boseigenaars voor de uitvoering van herbebossingswerken, omvorming naar inheemse soorten en beheerswerken. Op de basisallocatie 52.62 is hiertoe een bedrag voorzien van 30 miljoen frank, een status-quo ten opzichte van 1993.

De toelagen aan lokale besturen voor boswerken en toeristische infrastructuurwerken, evenals de toelagen voor het verwerven en aanleggen van groene ruimten en van proefbeplantingen worden voorzien op de basisallocatie 63.61 voor zover deze niet vallen onder de bevoegdheid van het Investeringsfonds. Hiervoor is een bedrag ingeschreven van 10 miljoen frank, eveneens een status-quo ten opzichte van 1993.

Op de basisallocatie 12.63 was een kredietvermindering mogelijk door de beëindiging van het boskarteringsproject en de overdracht van kredieten voor de ondersteuning van bosbouwkundige onderzoeksprojecten (tot dusver via de werkgroep ABO) naar de nieuwe basisallocatie 12.46.

Op de basisallocatie 11.04 (wedden en toelagen van het ander dan vast en stagedoend personeel van het Instituut voor Natuurbehoud) wordt het krediet opgetrokken van 8,2 miljoen frank tot 18,3 miljoen frank. Deze stijging is te wijten aan de groeiende inbreng van het Instituut voor Natuurbehoud bij de wetenschappelijke onderbouwing van het beleid. Meer bepaald zal het Instituut voor Natuurbehoud in 1994 concreet inspelen op de nood aan gebiedsinventarisaties voor specifieke beleidsdoeleinden (zoals duineninventaris, inventaris en screening militaire domeinen en dergelijke).

De forse stijging van de kredieten ten behoeve van het Instituut voor Natuurbehoud moet toelaten dit instituut optimaal te laten functioneren.

C. WATERVOORZIENING

Bij de uitbouw van het beleid inzake drinkwatervoorziening wordt uitgegaan van de stelling dat water een levensnoodzakelijk produkt is voor de bevolking dat niet in onbeperkte mate kan onttrokken worden aan het milieu.

Het beleid terzake, waarvan dit programma een onderdeel is, is er bijgevolg op gericht te komen tot een optimalisering van de drinkwatersector waarbij het accent ligt op de verbruiker die steeds moet kunnen beschikken over voldoende drinkwater dat voldoet aan de wettelijk vastgestelde kwaliteitsnormen en dat aan een aanvaardbare prijs geleverd wordt.

Esentieel voor dergelijk geïntegreerd drinkwaterbeleid is de vrijwaring van het publieke karakter en van de Vlaamse verankering van de verschillende organisatievormen desbetreffend, wat inhoudt dat de publieke sector zowel de produktie, het transport als de distributie van drinkwater moet controleren en beheersen.

Geïstitutionaliseerd overleg tussen de voornaamste actoren in de drinkwatersector moet leiden tot de meest efficiën-

te organisatie van de drinkwatervoorziening in het Vlaamse Gewest, waarbij krachten en know how worden gebundeld en de beschikbare middelen geïntegreerd.

Deze aanpak laat toe de beschikbare capaciteit beter te benutten, uitwisseling en gebruik van onderlinge informatie te vergemakkelijken en te komen tot een betere coördinatie inzake investeringen, waaronder de grote waterbouwkundige werken van regionaal belang.

Sinds 1990 werd de beslissing genomen de bestaande toelagen voor de drinkwaterinfrastructuur af te bouwen. Deze beslissing houdt tevens de uitbouw in van andere financiële technieken, inzonderheid participatietechnieken. Voor 1994 wordt op de basisallocatie 51.80 een bedrag voorzien dat in elk geval volstaat om de reeds eerder genomen engagements te honoreren (25,6 miljoen frank tegenover 25 miljoen frank in 1993 (aangepaste begroting)).

Voor de grote waterbouwkundige werken van gewestelijk belang zal samen met de belangrijkste drinkwatermaatschappij gezocht worden naar een nieuwe betalingsformule. De daartoe voorziene middelen op de basisallocatie 73.82 werden afgebouwd tot 73 miljoen frank in 1993 (aangepaste begroting). Voor 1994 wordt een bedrag ingeschreven van 74,8 miljoen frank.

Onder hetzelfde artikel wordt een ordonnanceringskrediet voorzien van 340 miljoen frank voor de vereffening van de lasten ingevolge de investeringen van vorige jaren.

Door middel van de hiervoor geschetste herorganisatie zal de economische doorzichtigheid van de sector bevorderd worden en de efficiëntie van de dienstverlening, gekoppeld aan een bedrijfszekere watervoorziening, naar de gebruiker toe, worden gemaximaliseerd.

Tweede substantieel onderdeel van een geïntegreerd drinkwater-beleid betreft de ecologische implicaties van waterwinning en waterverbruik. Uit gegevens voor de periode 1983-1990 inzake de drinkwaterproductie in het Vlaamse Gewest kan afgeleid worden dat de productie uit grondwater stelselmatig toeneemt, terwijl de productie uit oppervlaktewater stagneert. De beperktheid van de watervoorraad geschikt voor menselijke consumptie en het probleem van de verdroging maken dat het niet langer verantwoord is dat iedere verhoging van de vraag naar drinkwater automatisch beantwoord wordt met een hoger aanbod.

Bovendien heeft de aantasting van de kwaliteit van de grond- en oppervlaktewateren de laatste jaren geleid tot een groeiende bezorgdheid inzake de onbeperkte toeleveringen van steeds grotere stromen zuiver water.

In het kader van een sensibilisering tot rationeel watergebruik waarbij zowel de individuele burger als de industrie en de waterproductiecentra hun verantwoordelijkheid moeten dragen en inspanningen moeten leveren, werd de opdracht gegeven een wetenschappelijk gefundeerde beschrijving en een trendmatige analyse van de toestand en de evolutie van het watergebruik in het Vlaamse Gewest, uitgesplitst per aanwending en per activiteitssector uit te schrijven. Deze studie werd in september 1993 afgeleverd.

Op basis van deze studie worden een aantal waterbesparingsmogelijkheden getoetst op hun economische en technische haalbaarheid.

Wat de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) betreft, dient opgemerkt te worden dat, zoals in 1992, voorzien is in een machtiging tot intekening op het ka-

pitaal van de VMW voor een bedrag van 290 miljoen frank. Dit bedrag wordt integraal ingeschreven als krediet in de begroting in het kader van de globale herbudgettering van de uitgaven van de Vlaamse Gemeenschap.

Tevens worden op de basisallocaties 31.01 en 51.01 de nodige kredieten voorzien voor respectievelijk de afbetaling van de interesten en de aflossingen van het kapitaal opgenomen als aandeel van de VMW.

De minister stelt de leden van de Commissie ten slotte een voortgangsrapport ter beschikking met betrekking tot de uitvoering van de beleidsbrief "Leefmilieu, Natuurbehoud, Landinrichting, Drinkwatervoorziening" van oktober 1992.

II. BESPREKING

1. OPMERKINGEN EN VRAGEN VAN DE LEDEN

De heer Verwilghen stelt vast dat er continuïteit in het beleid van de minister zit, zoals blijkt uit het voortgangsrapport met betrekking tot de beleidsbrief.

Een aantal kwesties uit het beleid blijven vragen oproepen.

Wat het afvalstoffenbeleid betreft, blijft de minister hame- ren op voorkoming en recyclage. Er stellen zich echter meer en meer problemen in verband met de afvalverwijdering. Blijft de minister bij de opties aangaande afvalverbranding, die hij tot hier toe heeft vooropgesteld ?

Het Mestactieplan moet het probleem van de mestoverschotten oplossen. Het lid vraagt of dit de enige piste is die de minister volgt. Worden er nog andere mogelijkheden, zoals mestverwerking overwogen ?

Over het natuurbehoud stelt deze spreker vast dat er wordt gekozen voor een gericht aankoopbeleid. Dit is vrij duur. Zou het niet beter zijn te streven naar samenwerkingsovereenkomsten met privé-eigenaars ?

Over het Instituut voor Natuurbehoud wordt de vraag gesteld of deze instelling wel politiek neutraal is. Het Instituut weegt immers zwaar op het tot stand komen van het beleid inzake natuurbehoud, zoals onder andere blijkt uit het dui- nendecreet.

Over de watervoorziening zegt de heer Verwilghen ten slotte dat er gewaarschuwd wordt voor de penetratie van Franse belangen in deze sector. Nochtans zijn Belgische bedrijven ook op buitenlandse markten actief. Waarom zouden die dan niet op eigen terrein tegen Franse groepen kunnen optornen ?

De heer Barbé stelt dat een discussie ten gronde over de begroting voor leefmilieu pas mogelijk is wanneer het programmadecreet zal zijn ingediend.

Er moeten volgens dit lid nog steeds vragen worden gesteld naar de integratie van het leefmilieu in het globale beleid van de Vlaamse regering. Duurzame ontwikkeling moet een "groene" draad door het beleid van de regering zijn. Uit het beleid in de andere sectoren, zoals verkeer en mobiliteit blijkt volgens de spreker, dat dit niet lukt. Wordt er wel voldoende overleg gepleegd tussen de verschillende ministers om tot een geïntegreerd leefmilieubeleid te komen ?

Deze spreker heeft ook vragen over de doelstellingen van het leefmilieubeleid. Volgens hem moet er vooral een offensief beleid worden gevoerd naar een aantal specifieke sectoren. Industriële bedrijven en intercommunales rekent hij daarbij. Het is daarbij nodig dat er in zulk een offensief beleid duidelijke keuzen moeten worden gemaakt.

De staatshervorming heeft, volgens de heer Barbé een aantal bijkomende bevoegdheden aan het gewest gegeven. Zo ook op het vlak van de internationale betrekkingen inzake leefmilieu. Bestaat er binnen de administratie al een internationale leefmilieucel ? Ook zijn er uitgebreide bevoegdheden met betrekking tot een eigen milieustrafrecht. Wordt daar werk van gemaakt ? Het lid is van oordeel dat in de administratie een aparte cel milieurecht moet worden opgericht, vooral omdat het een erg ingewikkelde materie is.

De Vlaamse Milieuholding zou een nieuw statuut en een aparte structuur, los van de GIMV krijgen. Op dit ogenblik is de VMH een belangrijk instrument voor het milieubeleid. Het lid vraagt wanneer de nieuwe structuur een feit zal zijn en hoe die tot stand zal komen ? Zal er een daadwerkelijke verandering in de werking van de VMH komen ?

De heer Barbé sluit zich aan bij het voorstel van de minister om in de Commissie een debat te houden over de nieuwe overeenkomst met Aquafin.

Ondertussen krijgt het technisch plan dat Aquafin heeft voorgelegd blijkbaar vernietigende kritieken vanwege de VMM. Er wordt onder andere gesproken over overdimensionering. Ook zou het plan op te weinig gegevens zijn gebaseerd. Hoe wordt op die kritieken geantwoord ? De heer Barbé vraagt zich af of het hier niet om een afrekening tussen VMM en Aquafin gaat. Een belangrijker vraag die hier echter moet gesteld worden is welk concept Aquafin heeft van de waterzuivering en hoe het bedrijf dit concept wil realiseren.

In ditzelfde verband wordt gevraagd hoe de overdracht van de zuiveringsstations van de VMM aan Aquafin zal worden geregeld. Wat zal er met het personeel gebeuren ? Zijn hierover bepalingen in het programmadecreet opgenomen ?

De heer Barbé noemt het een waar schandaal dat afvalverbrandingsovens, die in overtreding zijn met de milieuwetgeving, nog steeds in werking zijn. Hij vraagt zich af hoe men dit kan toestaan, terwijl er wettelijke middelen bestaan om die ovens te sluiten.

Bovendien krijgt het afvalpreventiebeleid volgens het lid veel te weinig middelen.

De minister heeft bij zijn aantreden reeds een aanpassing van VLAREM II aangekondigd. Blijkbaar laat dit op zich wachten. Het lid stelt dat het toekomstig MER-decreet al in de herschrijving van VLAREM II zou kunnen worden ingewerkt.

Over het convenant met de gemeenten stelt de heer Barbé dat de gemeenten niet altijd aan hun verplichtingen voldoen. Zo moeten de gemeenten een milieudienst oprichten, maar blijkbaar is die in vele gemeenten nog niet opgericht.

Volgens de heer Capoen, Voorzitter, is er in de watervoorziening klaarblijkelijk een overschakeling aan de gang van het gebruik van oppervlaktewater naar grondwater. Daardoor ontstaan er bepaalde problemen, waarvan het meest geruchtmakende dat van het sokkelwater in West-Vlaanderen is. Dit probleem is wetenschappelijk onderzocht door pro-

fessor De **Breuck**. Wordt met deze problematiek rekening gehouden in de watervoorzieningspolitiek ?

De heer Brouns vraagt of er een nieuwe berekeningsformule voor de k-coëfficiënten voor de vaststelling van de hoogte van de heffingen voor afvalwaters, in de maak is. Het lid heeft vernomen dat bedrijven onder bepaalde voorwaarden een teruggave van de heffing zouden kunnen bekomen. Hoe zal dit gebeuren ?

In verband met de technische programma's van Aquafin en de kritiek die er op wordt geleverd door de VMM, is het volgens deze spreker niet altijd duidelijk wie er gelijk heeft. Het gaat hier voornamelijk om een technische discussie, die moeilijk te volgen is voor buitenstaanders. Zijn hier nog andere standpunten van derden bekend ?

Over de afvalverwerking stelt de heer Brouns dat er een herziening van de strategie moet komen. De problemen stapelen zich op en ingrijpende maatregelen zijn nodig. De minister spreekt in dit verband over een "operationalisering van de programma's". Wat betekent dit ? Gaat het om programma's die per streek worden uitgewerkt of komt er een globaal programma voor geheel Vlaanderen ?

De heer Van Looy leest in het voortgangsrapport op p. 14 dat voor de verwerking van kalvergier, er gebruik zou kunnen worden gemaakt van waterzuiveringsstations met een overcapaciteit. Is dit een financieel en technisch haalbare operatie ?

Nog over de mestproblematiek vraagt hetzelfde lid of er een evaluatie zal worden gemaakt van de uitvoering van het mestdecreet.

In verband met de waterzuivering vraagt ook dit lid hoe de overdracht van de waterzuiveringsstations van de VMM aan Aquafin zal geschieden. Hij vraagt ook of er al resultaten beschikbaar zijn van de meetdatabank voor het oppervlaktewater.

De heer Van Looy vraagt ook of er al resultaten zichtbaar worden van de inspanningen die er de laatste jaren op het vlak van waterzuivering werden geleverd.

Het lid vraagt zich af of het wel de juiste methode is om bedrijven zelf hun MER te laten opstellen. In zulk geval zijn ze in feite tegelijkertijd rechter en partij.

De heer Van Looy vraagt ten slotte nog of de minister een overzicht kan geven van landbouwgebieden die worden aangekocht met het oog op natuurbehoud.

De heer Timmermans stelt vast dat er een belangrijke stijging is van het budget van het Mina-fonds. Naast de inkomsten uit heffingen, verhoogt de dotatie uit de algemene middelen aanzienlijk. Binnen dat budget is de waterzuivering veruit de grootste slokop. Het is goed dat de minister hier resoluut ingrijpt. De spreker stelt voor hierop nader in te gaan, in een afzonderlijk debat in de Commissie.

De heer Timmermans vraagt zich af of de inkomsten wel voldoende hoog zullen blijven, nu de heffingen niet worden verhoogd.

Het lid heeft enkele vragen over de werking van Aquafin. Hoe gebeurt de controle vanwege de VMM ? Is er controle op de uitvoering van de resultaatverbintenis ? Is er naast de grote infrastructuurwerken nog ruimte voor kleinschalige initiatieven met alternatieve zuiveringstechnieken ?

Over de overname van de waterzuiveringsstations van de VMM door Aquafin zegt de heer Timmermans dat de know

how die de VMM inzake waterzuivering heeft opgebouwd, niet mag verloren gaan. Die know how kan nog dienstig zijn voor de controletaak die de VMM moet uitoefenen.

De stijging van het budget voor leefmilieu betekent ook een impuls voor het uitvoeren van een aantal belangrijke programmapunten van het natuurbehoud.

De heer Timmermans stelt dat hij alle vertrouwen heeft in de deskundigheid van het Instituut voor Natuurbehoud.

Verder vraagt hij hoe na de staatshervorming de besluiten van de conferentie van Rio in wetgeving zullen worden omgezet, nu het gewest ook internationale milieubevoegdheden heeft gekregen.

Over het handhavingsbeleid zegt het lid dat de gemeentebesturen kampen met een gebrek aan mankracht om zelf controles uit te voeren. Hier kan het provinciaal milieuconvenant een rol spelen met de uitbouw van een bovenstructuur voor de gewestelijke milieudiensten, waarbinnen know how en technische infrastructuur kunnen worden gecentraliseerd. Het lid is van oordeel dat voor de handhaving een technische en morele ondersteuning vanuit de gemeente van groot belang is.

Met betrekking tot de afvalverwerking wijst het lid op de grote problemen die er ontstaan zijn om nog afzetmarkten voor recycleerbaar afval te vinden. Dit zet de projecten van recyclage en gescheiden ophaling op de helling.

De heer Barbé vraagt of er voor het Regionaal Landschap een aangepast decreet zal worden uitgewerkt en welke bevoegde minister dit zal indienen.

De heer Vergote vraagt wanneer we een definitieve versie van de Groene Hoofdstructuur mogen verwachten. Hij wijst er op dat er hierover in landbouwmiddens grote ongerustheid bestaat.

2. ANTWOORD VAN DE MINISTER

Doelstellingen van het beleid

De minister zegt verder dat de doelstellingen van het leefmilieubeleid duidelijk zijn verwoord in de beleidsbrief van 1992. Het voortgangsrapport dat hier voorligt maakt duidelijk dat er werk van wordt gemaakt. Het debat over afvalstoffenverwerking, mestverwerking en drinkwatervoorziening is volop aan de gang.

Geïntegreerd milieubeleid

De minister ontkent dat er geen geïntegreerd beleid zou worden gevoerd op het gebied van het leefmilieu door de Vlaamse regering. Er zijn tal van initiatieven, waarbij meerdere departementen betrokken zijn. Het departement van verkeer doet grote inspanningen rond verkeersveiligheid, wat toch een vorm van duurzame ontwikkeling is. In de sector van de ruimtelijke ordening wordt naar inbreiding gestreefd en is de opvulregel afgeschaft. In het onderwijs wordt aandacht besteed aan de integratie van het leefmilieu in de lesprogramma's. En zo zijn er nog meer voorbeelden te geven van concrete stappen die reeds werden gezet.

Afvalstoffenbeleid

Preventie in het afvalstoffenbeleid kan een grote stimulans krijgen met het invoeren van de ecotaks. In feite valt te

hopen dat hieruit weinig inkomsten zullen voortvloeien, want dat zou een bewijs van het preventief karakter van de ecotaksen zijn.

De minister zegt dat er acht verbrandingsovens moeten sluiten, omdat zij niet meer aan de normen voldoen. Dit kan echter alleen maar geleidelijk worden gerealiseerd. Het is steeds de bedoeling van de minister geweest de verbrandingscapaciteit op een constant niveau te houden. Het was noch de bedoeling de verbranding volledig af te bouwen, noch te streven naar een grotere verbrandingscapaciteit.

De minister stelt dat in dit kader moet worden rekening gehouden met de technologische evolutie. In Scandinavië wordt op dit ogenblik afvalverbranding in moderne hoogtechnologische ovens als de meest milieuvriendelijke verwijderingsmethode beschouwd. Nochtans is ook de minister er van overtuigd dat een louter technologische oplossing het milieuprobleem van de afvalberg op zich niet zal oplossen.

Dat er nog ovens in werking zijn, die helemaal niet meer aan de normen voldoen, is de verantwoordelijkheid van de intercommunales, die dit probleem niet hebben willen oplossen met investeringen en lange-termijnplanning. Als sanctie zouden ze een hoge heffing moeten betalen voor de milieuvervuiling die de ovens veroorzaken. Dat zou ook een aansporing kunnen zijn voor de intercommunales om eindelijk orde op zaken te stellen.

De minister stelt verder dat er niet aan een totaalplan voor afvalverwijdering gedacht wordt. Dit is niet mogelijk omdat de gewestelijke overheid niet over alle bevoegdheden beschikt die bij de afvalstroom komen kijken. Een totaalplan zou gaan van de afvalophaling tot de afvalverwerking. Om zulks mogelijk te maken moet er volledige medewerking van de intercommunales zijn.

Er stellen zich inzake afvalverwijdering zeer zware problemen onder andere in Vlaams Brabant. Hier is zeker een nieuwe verbrandingsoven nodig. Men kan niet blijven de afval uitvoeren naar Wallonië. Alle bevoegde overheden moeten dringend rond de tafel gaan zitten om dit probleem op te lossen.

Waterzuivering

Het technisch plan van Aquafin moet door de VMM en AMINAL worden beoordeeld. Er is een driepartijenoverleg waarbij VMM, AMINAL en Aquafin tot een consensus moeten komen over het uiteindelijke technische plan. Dit staat duidelijk in de overeenkomst. Zo kunnen er achteraf geen discussies meer over worden gevoerd.

Wat de overname van het personeel van de VMM door Aquafin betreft, is er hierover overleg met de vakbonden. Dienaangaande moet ook worden verwezen naar de bepaling terzake in het decreet bestuurlijk beleid.

De minister verklaart dat in de nieuwe overeenkomst met Aquafin ten volle rekening is gehouden met de opmerkingen van het Rekenhof. De controle op Aquafin wordt verbeterd door het aanstellen van een bijzonder gevolmachtigde van het Gewest. Deze functie vervangt de interne controller van Aquafin. Er zijn nu verregaande controlemechanismen ingebouwd om na te gaan of de resultaatverbintenis wordt nagekomen. Er is nu zelfs een drievoudige controle : vanwege de bijzonder gevolmachtigde, vanwege het Rekenhof en vanwege de administratie. Ook mag de rol van de bekkencomités hierbij niet worden vergeten.

De minister zegt geen timing meer voorop te willen stellen van wanneer de oppervlaktewateren in Vlaanderen terug zuiver zullen zijn. De jaarrapporten van de VMM tonen reeds een verbetering. Die rapporten evalueren de toestand ten opzichte van de basiskwaliteitsdoelstellingen die aan de verschillende waterlopen werden gesteld. In bepaalde bekkens, zoals dat van de Zwalm is de verbetering merkkelijk. Er wordt een significante verbetering van de waterkwaliteit voorspeld vanaf 1995.

Mestbeleid

Over het Mestactieplan zegt de minister dat dit geen mestverwerkingsplan is. Mestverwerking is geen taak voor de overheid. Het MAP stelt wel dat bedrijven die meer dan 10000 ton fosfor produceren zelf voor de verwerking moeten instaan. Maar het is niet de overheid of eventueel de Vlaamse Milieuholding die initiatieven terzake zullen nemen. De privésector kan dit als een economisch initiatief op zich nemen.

De minister zegt dat de mestheffingen niet zullen worden verhoogd. Nochtans worden er in het mestactieplan een aantal verhogingen van de mestheffingen in het vooruitzicht gesteld voor bepaalde typen van bedrijven.

De verwerking van kalvergier door waterzuiveringsstations is voorlopig slechts een experiment, dat wordt uitgevoerd in het station van Antwerpen-Noord. Na een evaluatie zal moeten blijken of dit inderdaad een valabele oplossing voor dit deel van de mestproblematiek is.

Watervoorziening

In de watervoorziening wordt Electrabel meer en meer als een vertegenwoordiger van de sector aanvaard, maar die maatschappij mist know how. De bestaande watervoorzienings-maatschappijen zijn alle op zich tamelijk zwak. Wanneer zij echter hun krachten zouden bundelen, zouden ze al heel wat sterker op de markt staan.

De minister kent de studie van prof. De Breuck over het grondwaterprobleem in West-Vlaanderen. Er wordt inderdaad een algemene verlaging van het sokkelwaterpeil vastgesteld, wat doet vermoeden dat er sluikpompings gebeuren. Bovendien zou er verontreinigd water terug in de grond worden gepompt. Hier is er vooral een probleem van controle. Er werd gedacht aan het opleggen van heffingen.

Internationaal milieubeleid

Wat de uitvoering van de besluiten van de conferentie van Rio betreft, wijst de minister op het bestaan van zes werkgroepen met een overkoepelende structuur op federaal niveau.

Voor het overige moet worden nagegaan hoe in de Vlaamse administratie een internationaal milieubeleid kan worden ingepast. Op dit ogenblik is de administratie er nog niet voor uitgerust. De VMM heeft wel al een internationale cel.

Milieurecht en handhaving

Ook op het vlak van het uitwerken van een eigen Vlaams milieurecht is de administratie niet uitgerust. Op termijn moet dat wel kunnen gebeuren, het probleem is echter dat de aanwerving van nieuw personeel op dit ogenblik geblokkeerd is. Een zekere uitbreiding van de infrastructuur van de

administratie is hiervoor zeker nodig. Op dit ogenblik wordt het milieurecht uitbesteed aan de Commissie Bocken.

De minister verklaart ook dat hij voor toekomstige ontwerpen van decreet de strafbepalingen eerst aan de procureurs-generaal zal voorleggen, die er dan advies over kunnen verlenen.

De minister is voorstander van een initiatief op federaal niveau in verband met de aansprakelijkheid van de rechtspersonen bij milieudelicten. Deze kwestie moet voor de drie gewesten en liefst op voorstel van de federale minister van justitie op een eenvormige wijze worden geregeld. Hier zijn ook verregaande economische implicaties aan verbonden. Een voorstel dienaangaande is door de minister aan de federale minister van justitie overgemaakt, nadat het voor advies aan de procureurs-generaal is voorgelegd.

In het handhavingsbeleid zijn de plaatselijke besturen volgens de minister de zwakke schakel. Vooral in kleinere gemeenten stellen er zich problemen, omdat de lokale overheid soms niet durft op te treden tegen plaatselijke bedrijven.

Op het niveau van de centrale administratie moet er worden gesteld dat de milieu-inspectie verder wordt uitgebouwd. Er is niet alleen meer personeel ook de vorming van het personeel is verbeterd en de dienst kreeg meer werkingsmiddelen.

Belangrijk voor de handhaving is volgens de minister ook dat de gerechtelijke instanties vorming krijgen aangaande de milieuwetgeving. Met de federale minister van binnenlandse aangelegenheden werd een afspraak gemaakt om ook bij de Rijkswacht vorming over milieudelicten te organiseren.

Voor de motivatie van de ambtenaren van de milieu-inspectie zal het belangrijk zijn dat de rechterlijke macht in de toekomst zal motiveren waarom klachten inzake milieudelicten worden geseponeerd.

Heffingen

Over de dotatie aan het Mina-fonds zegt de minister dat die normalerwijze moet stijgen, wanneer er een daling van de inkomsten uit heffingen is. We hebben een keuze tussen regulerende heffingen en financieringsheffingen. De inkomsten uit regulerende heffingen dalen, als ze werkelijk het beoogde doel bereiken. Er is een duidelijke tendens dat het aandeel van de heffingen in de industrie verminderd tegenover dat van de particulieren. De neiging zou dan kunnen ontstaan om de heffingen te verhogen. Dit kan echter niet de bedoeling zijn.

De minister bevestigt dat er in het ontwerp van programmadecreet een maatregel inzake waterheffingen is opgenomen ten behoeve van bedrijven die het statuut van "onderneming in moeilijkheden" hebben gekregen. Het gaat niet om een algemene maatregel maar om een tijdelijke opschorting van betaling, van de normale waterheffing. Dit is gebeurd op vraag van de minister die bevoegd is voor economie. Die tijdelijke opschorting kan bijvoorbeeld gebeuren om die bedrijven in de mogelijkheid te stellen bepaalde investeringen, zoals voor waterzuivering, te doen.

De minister steunt het voorstel om in de commissie een globaal debat over de heffingen te houden, nadat de SERV en de Mina-raad er advies hebben over uitgebracht.

Vlarem II

De evaluatie van VLAREM II en het herschrijven ervan is een opdracht die aan de administratie is gegeven. De minister zegt dat dit een groot werk is, dat zeer grondig moet gebeuren, met het oog op een optimale rechtszekerheid.

Natuurbehoud

De minister zegt alle vertrouwen te hebben in het Instituut voor Natuurbehoud. Hij wijst er op dat die instelling een wetenschappelijke reputatie te verdedigen heeft, die zij niet zo maar te grabbel zal gooien door politiek vooringenomen standpunten in te nemen.

Wat het samenwerken met privé-eigenaars van natuurgebieden betreft, zegt de minister dat zulke samenwerking wel degelijk bestaat. Vooral bij het bosbeheer zijn er samenwerkingsovereenkomsten. Er is ook steun aan privé-eigenaars voor bebossing van braakliggende landbouwgronden vanwege de Europese Gemeenschap. Er wordt daarom niet gedacht aan de aankoop door het Gewest van landbouwgronden met het oog op bebossing.

De minister verklaart dat er voorlopig slechts sprake kan zijn van een ontwerp van Groene Hoofdstructuur. Een brochure met dit ontwerp is klaar. Dit zal aan de provinciale overheden worden voorgelegd en er zullen hoorzittingen over worden georganiseerd. Dit project is gestart vanuit de wetgeving op het natuurbehoud en is dus een initiatief van de ter zake bevoegde minister. In een volgende fase zal de minister bevoegd voor de ruimtelijke ordening er bij worden betrokken. Met het oog op de rechtzekerheid is het immers nodig dat het zal passen in het globale Structuurplan Vlaanderen. Het is wel zo dat binnen dit Structuurplan het opstellen van een ontwerp van Groene Hoofdstructuur verder staat, dan wat er in de andere sectoren nog moet gebeuren. Verwacht wordt dat het globale Structuurplan klaar zal zijn tegen het einde van volgend jaar.

De minister wenst te benadrukken dat het ontwerp van Groene Hoofdstructuur een werkstuk van de administratie is, dat nog een lange weg zal moeten afleggen, voordat een definitieve versie zal klaar zijn. Er wordt door sommige organisaties, zoals het ABS nu gedaan alsof de Groene Hoofdstructuur reeds een feit is. De minister noemt dit een vorm van desinformatie, waarvan de door een lid genoemde onrust in de landbouwmiddens een gevolg is. In een gevoelige sector als de landbouw is deze desinformatiecampagne, die bestaat uit stemmingmakerij op basis van foutieve informatie, een gevaarlijke zaak.

De minister stelt duidelijk dat alle betrokkenen inspraak zullen krijgen op basis van het ontwerp van Groene Hoofdstructuur. Bovendien moet er ook in de Vlaamse regering nog een grondige discussie komen.

De minister verklaart ten slotte nog dat het project van het Regionaal Landschap onder de bevoegdheid van minister Sauwens valt, maar dat de ministers Kelchtermans en De Batselier nauw bij de uitwerking ervan zullen worden betrokken.

III. VERSLAG VAN HET MINA-FONDS OVER HET BEGROTINGSJAAR 1992

Voor het verslag van het Mina-fonds, de opmerkingen van het Rekenhof en het antwoord van de minister aan het Rekenhof, verwijzen we naar de bijlagen bij dit verslag.

1. INLEIDING VAN DE MINISTER

In toepassing van artikel 9, paragraaf 2 van het decreet van 23 januari 1991 werd vóór 30 juni 1993 aan de Vlaamse Raad verslag uitgebracht over de werking van het Mina-fonds tijdens het begrotingsjaar 1992. Bovendien heeft het Rekenhof zijn bevindingen medegedeeld in verband met zijn controle op de werking van het Mina-fonds over de jaren 1991 en 1992. Aan het Rekenhof werd een uitgebreid antwoord geformuleerd op deze bevindingen op 30 september 1993.

A. Algemeen overzicht

Samenvattend houden de begrotingsresultaten van het Mina-fonds voor het begrotingsjaar 1992 het volgende in

De reële ontvangsten van het Mina-fonds in 1992 bedroegen 8.938,5 miljoen frank tegenover 8.349,8 miljoen frank reële uitgaven. Dit betekent dat vorig jaar een bonus werd geboekt van 589 miljoen frank op kasbasis.

De budgetramingen voorzagen inkomsten van 13.711,5 miljoen frank en uitgaven van 12.168,3 miljoen frank.

Bovendien bedroeg de vastleggingsmachtiging die in het begrotingsdecreet werd ingeschreven, 10.801,6 miljoen frank, waarvan 9.604,1 miljoen frank effectief werd vastgelegd (of 86,5%). In 1991 bedroeg het aanwendingspercentage 89,5%.

Wanneer we naar de vastleggingsmachtiging voor het Mina-fonds kijken zien we volgende evolutie :

Als deze in 1991 9.481 miljoen frank bedroeg, stijgt deze tot 10.801,6 miljoen frank in 1992, wat een stijging betekent van 13,9%.

In 1993 bedroeg de vastleggingsmachtiging 12.844,4 miljoen frank wat een stijging betekent van 18,8% met het jaar voordien.

Voor het jaar 1994 zal deze 16.095,2 miljoen frank bedragen of een stijging van 25% in vergelijking met 1993.

De encours (schuld) die eind 1990 3.968 miljoen frank bedroeg, evolueerde naar 8.888 miljoen frank eind 1991 en naar 10.143 miljoen frank eind 1992. Dit betekent dus een stijging van 1.255 miljoen frank ten opzichte van eind 1991.

B. Detail van de ontvangsten

De begroting 1992 voorzag dus ontvangsten voor het Mina-fonds voor een totaal bedrag van 13.711,5 miljoen frank. In werkelijkheid werden slechts ontvangsten geboekt voor in totaal 8.938,5 miljoen frank, waarvan 553 miljoen frank vanuit de algemene middelen van de Vlaamse Gemeenschap.

Het verschil komt in belangrijke mate op rekening van de opbrengsten uit de heffingen voor waterverontreiniging vermits deze ongeveer 3,6 miljard frank onder de ramingen bleven.

Voor 1992 diende deze heffing immers berekend en gevestigd te worden op grond van het programmadecreet 1992 dat slechts op 25 juni 1992 werd bekrachtigd en afgekondigd. Het besluit van de Vlaamse regering verscheen op 13 oktober 1992 in het Belgisch Staatsblad zodat de eerste ontvangsten ten vroegste eind december 1992 konden verwacht worden.

Bovendien dient gewezen te worden op het saldo van het Mina-fonds per 31/12/91 dat 2.667,7 miljoen frank bedroeg tegenover 3.627,7 miljoen frank zoals initieel geraamd.

Inzake de heffing voor verontreiniging door meststoffen, kan opgemerkt worden dat in 1991 door de Vlaamse Landmaatschappij geen heffingen werden doorgestort naar het Mina-fonds. De eerste stortingen vonden plaats vanaf 10 december 1992. Voor de periode 1991-1992 bedroeg de opbrengst uit deze heffingen in globo 208,0 miljoen frank, waarvan per 31/12/92 slechts 87 miljoen frank was overgemaakt aan het Mina-fonds.

De moeilijkheden inzake doorstorting van deze heffingen hebben te maken met artikel 21 van het mestdecreet dat stelt dat de opbrengst uit de basisheffing integraal wordt toegekend aan de Mestbank. Hierdoor bleef de VLM het storten van de ontvangsten koppelen aan de onmiddellijke doorstorting ervan door het Mina-fonds.

Na overleg tussen de diensten van het Mina-fonds, AMINAL en de Administratie financiën en begroting is voor de toekomst een procedure afgesproken die er op neerkomt dat de VLM op periodieke wijze de opbrengsten uit deze heffingen doorstort aan het Mina-fonds. De gerealiseerde bonus uit het verleden voor de periode 1991-1992 (de ontvangsten waren tijdens deze periode groter dan de uitgaven voor de Mestbank) wordt op een speciale rekening gestort en gereserveerd voor investeringsuitgaven voor de Mestbank, conform het mestdecreet.

Wat de heffingen op vaste afvalstoffen betreft, was per 31/12/92 door het Mina-fonds een bedrag ontvangen van 1.498,1 miljoen frank, tegenover een geraamd bedrag van 1.724 miljoen frank. Uit gegevens van OVAM blijkt dat haar ontvangsten uit de heffing 1992 1.656,2 miljoen frank bedroegen en dat nog een bedrag van 445,6 miljoen frank diende ontvangen te worden (ambtelijke naslag en navordering).

Wat de ontvangsten van het Mina-fonds betreft, kan nog opgemerkt worden dat de financiële rekening van het Mina-fonds per 31/12/91 een positief saldo vertoonde van 2.667,7 miljoen frank. Dit saldo kon aangewend worden om in de loop van 1992 uitgaven te financieren, hetgeen in de praktijk ook het geval is geweest vermits het positieve saldo eind 1992 is teruggevallen tot 354,2 miljoen frank.

De conclusie is dan ook duidelijk : door de laattijdige inning van de heffingen voor waterverontreiniging werd sterk ingeteerd op het saldo waardoor zich in de loop van het najaar 1992 zelfs thesauriemoeilijkheden hebben voorgedaan voor het Mina-fonds. Door de gedeeltelijke inning van de heffing 1992 in 1993 (verschuiving) doet zich dit probleem dit jaar niet voor.

Tot slot merkt de minister op dat als gevolg van een afspraak binnen de Vlaamse regering de interessen van de financiële rekeningen van de diensten met afzonderlijk beheer (Mina-fonds, Vlaams Infrastructuurfonds, Fonds voor de financiering van het urgentieplan voor de sociale huisvesting en dergelijke) de algemene middelen ten goede komen. Het Rekenhof heeft terecht opgemerkt dat dit een wijziging van het decreet op het Mina-fonds impliceert. In het ontwerp-

programmadecreet 1994 is hiertoe dan ook een bepaling opgenomen.

C. Detail van de uitgaven

Zoals reeds vermeld, werd in 1992 een bedrag vastgelegd van 9.604,1 miljoen frank hetgeen te vergelijken is met de initiële vastleggingsmachtiging van 10.801,6 miljoen frank.

Wat de werkingsdotatie aan de OVAM en de VMM betreft (posten 2.1 tot 2.3), werden de voorziene bedragen integraal vastgelegd. Voor de Mestbank (post 2.4) diende de Vlaamse Landmaatschappij voor werkingsjaren 1991-1992 een dossier voor vastlegging in voor een totaal bedrag van 140 miljoen frank (het vastleggingskrediet 1992 bedroeg 200 miljoen frank). De ordonnanciering ervan kon door de laattijdige indiening en de procedure met betrekking tot de administratieve- en begrotingscontrole niet meer in 1992 plaatsvinden.

Inzake de lopende uitgaven in toepassing van het Afvalstoffenplan (post 2.5) wil de minister de klemtoon leggen op twee dossiers die het belangrijkste gedeelte van het effectief vastleggingsniveau (517 miljoen frank ten opzichte van het beschikbaar vastleggingskrediet van 543 miljoen frank) verklaren. Het gaat om de aankoop van bijkomende kartonnen dozen voor de KGA-boxen (210 miljoen frank) en de ambtshalve sanering van een illegale stortplaats te Middelburg (257,9 miljoen frank).

Voor de lopende uitgaven ter uitvoering van de verbintenissen ten opzichte van de Vlaamse Milieuholding NV (post 2.9) was een krediet voorzien van 90 miljoen frank.

Dit bedrag had betrekking op de kosten die de Vlaamse Milieuholding had gedragen door het gedeelte van de kapitaalverhoging in 1991 van de NV Aquafin dat ten laste viel van het Mina-fonds te prefinancieren als gevolg van een ministeriële beslissing. Bij gebrek aan een decretale machtiging werd dit bedrag door het Mina-fonds niet terugbetaald aan de VMH. Bij de aanpassing van de begroting 1993 van het Mina-fonds werd op deze post opnieuw een bedrag ingeschreven van 82,5 miljoen frank en werd in het decreet van 30 juni 1993 tevens een machtiging opgenomen.

Wat de lopende uitgaven ten aanzien van de NV Aquafin betreft (post 2.11) werd een bedrag vastgelegd van 1.444,1 miljoen frank (begroot bedrag : 1.517,8 miljoen frank).

Deze lopende uitgaven omvatten vaste kosten, financieringskosten en de voorziening van het rendement op eigen middelen (plus de toepasselijke BTW-voet van 6%).

Uit de afrekening 1992 (26/4/93) blijkt dat het effectief verschuldigde bedrag voor 1993 322,0 miljoen frank lager was dan geraamd, hetgeen onder meer te wijten is aan het feit dat in 1992 de investeringen volledig met eigen middelen werden gefinancierd (waardoor in plaats van financieringskosten financieringsoverschotten werden gegenereerd voor het Mina-fonds).

Als gevolg van een opmerking van het Rekenhof is in de nieuw af te sluiten overeenkomst met de NV Aquafin bedongen dat alle vroegere en toekomstige vergoedingen, door middel van bewijskrachtige facturen ten aanzien van de Administratie van het Mina-fonds en het Rekenhof moeten worden verantwoord.

Op 31 december 1992 was Aquafin twee jaar operationeel. Op deze datum waren 45 projecten opgeleverd naar het Vlaamse Gewest voor een totaal bedrag van 894,7 miljoen

frank. Het belangrijkste verschil in activiteit met 1991 is de aanbesteding van de 9 RWZI's van het investeringsprogramma 1991.

De eerste RWZI's zullen in de tweede helft van 1993 in gebruik worden genomen. In het technisch plan 1992 zijn 18 RWZI's voorzien (goed voor een zuivering van 366.135 IE) en in het technisch plan 1993 is de bouw van 13 RWZI's gepland.

Wat de kapitaaluitgaven ten aanzien van de NV Aquafin betreft (post 3.9) is van het begroot (en vastgelegd) bedrag van 294,7 miljoen frank, 123,8 miljoen frank geordonnanceerd. Dit bedrag is het resultaat van 35 projecten die in 1992 werden opgeleverd en betaald conform de bepalingen van de overeenkomst, te weten de eenmalige kost (grondverwerving, ontwerpkosten) en de eerste aflossing. Hier is het duidelijk dat het aantal opgeleverde werken en uiteraard ook de betalingen naar de toekomst zullen stijgen te meer omdat de terugbetaling van de opgeleverde projecten wordt gespreid over 15 jaar. Het Rekenhof heeft in die zin dan ook gelijk om te stellen dat het contract met de NV Aquafin de facto een belangrijke toekomstige bezwaring van de begroting inhoudt.

Dit blijkt ook uit de evolutie van de betrokken begrotingspost "kapitaaluitgaven" tussen 1992 en 1994 (ontwerp) (in miljoenen franken) :

1992 : 294,7

1993 : 1.253,0

1994 : 2.201,6.

In dit verband vermeldt de minister ook dat de omvang van de investeringsprogramma's door hem werd beperkt tot 8,1 miljard frank in 1993 en tot 6 miljard frank vanaf 1994 juist met het oog op de beheersing van de begroting. Ook de andere vergoedingen werden door de minister geplafonneerd op het in overleg vastgestelde bedrag dat in de begroting werd opgenomen.

Wat de gemeentelijke milieuconvenanten betreft (post 2.13), werden in 1992 102 gemeentelijke convenanten vastgelegd voor een effectief bedrag van 1.340,7 miljoen frank. Per 31 december 1992 waren in totaal 286 convenanten vastgelegd. De overige gemeenten kunnen nog aansluiten tot 1 januari 1996.

In 1991 werd hiertoe een bedrag vastgelegd van 3.209,1 miljoen frank. In 1992 ging het om een bedrag van 1.336,8 miljoen frank. Vermits in de loop van 1993 slechts een bedrag werd geordonnanceerd van 87,5 miljoen frank, is er een belangrijke encours per 31/12/92 van 4.458,4 miljoen frank. Dit bedrag wordt gespreid over verscheidene jaren betaald in functie van de bepalingen van de overeenkomst die elke gemeente met OVAM heeft gesloten.

Wat de trekkingsrechten voor de NV Vlaamse Milieuholding betreft, wordt een onderscheid gemaakt tussen de nieuwe verbintenissen van het betrokken begrotingsjaar (post 3.7) en de verbintenissen uit het verleden (post 3.8).

In 1992 werd op de post 3.7 het volledig voorziene bedrag (565,5 miljoen frank) vastgelegd voor het project VLAR. De trekkingsrechten voor dit project werden bepaald op 682,9 miljoen frank waarvan 24,9 miljoen frank voor de oprichting van de NV VLAR en 658,0 miljoen frank voor kapitaalverhogingen. Het niet vastgelegde saldo, met name 117,4 miljoen frank werd dan ook vastgelegd op de begroting 1993.

Wat de verbintenissen uit het verleden betreft (post 3.8), kan opgemerkt worden dat een bedrag van 470,2 miljoen frank werd uitgekeerd voor het project NV Indaver en dat in 1992 het saldo van de kapitaalverhoging 1991 van Aquafin (488,3 miljoen frank) en de kapitaalverhoging 1992 (991,5 miljoen frank) werd gestort.

In dit verband kan opgemerkt worden dat de oorspronkelijk voorziene kapitaalvolstorting tot 8 miljard frank in 1994 werd afgevoerd. Teneinde dit te realiseren, wordt in het ontwerp-begrotingsdecreet 1994 voorgesteld dat de gewestwaarborg kan verleend worden om de externe financiering te realiseren. Deze ingreep in de overeenkomst is zeer belangrijk omdat aldus substantiële uitgaven worden vermeden, in casu enerzijds de kapitaalverhogingen in te brengen door het Vlaamse Gewest (via de trekkingsrechten op het Mina-fonds) en anderzijds het rendement op de globale kapitaalverhoging.

Tot slot kan vermeld worden dat in uitvoering van de overeenkomst tussen het Vlaamse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest een factuur van 112,9 miljoen frank werd overgemaakt met betrekking tot de realisatie van de noodzakelijke infrastructuur voor waterzuivering en de verdeling van de kosten voor de sanering van de bekkens van de Zenne en de Woluwe in de Brusselse zone. Hiertoe werd in 1990 een bedrag vastgelegd van 923,0 miljoen frank.

D. Bemerkingen Rekenhof

Als gevolg van de bemerkingen van het Rekenhof (brief van 8 juli 1993) werd door de minister op 30 september 1993 een uitgebreid antwoord overgemaakt. Hierna geeft hij puntsgewijze een overzicht van de belangrijkste bemerkingen alsmede zijn commentaar.

1. Het Rekenhof stelt dat de milieuheffingen in 1991 en 1992 in hoofdzaak een financierende functie kregen toegewezen waardoor de preventieve of regulerende werking van de heffingen nog niet werd gerealiseerd.

Hierbij aansluitend merkt het Rekenhof op dat de interessen van de geïnde milieuheffingen niet ten goede komen aan de milieusector maar terecht komen bij de algemene middelen in strijd met de decretale bepalingen inzake het Mina-fonds. Zoals reeds vermeld, wordt in het ontwerp-programmadecreet 1994 voorgesteld om aan de beslissing van de Vlaamse regering hieromtrent een decretale onderbouw te geven.

Wat het eerste punt betreft (financieringsheffingen versus regulerende heffingen) is het zo dat in de beleidsbrief van oktober 1992 duidelijk vermeld wordt dat enerzijds het regulerend karakter van de milieuheffingen dient te worden versterkt en dat anderzijds de financiering van het milieubeleid die thans geschiedt met specifieke milieuheffingen, zal moeten worden aangevuld met de opbrengsten van een globale eco-taks en/of uit de algemene middelen van de begroting van het Vlaamse Gewest.

De studies uitgevoerd in opdracht van de minister door de VUB en het RUCA alsmede door de stuurgroep "heffingen" (ingesteld ingevolge de beslissing van de Vlaamse regering van 24 juni 1992) komen tot belangrijke aanbevelingen op het vlak van de financiering. Deze aanbevelingen zullen het voorwerp uitmaken van een debat in de Vlaamse Raad. Wel wil de minister er op wijzen dat één van deze aanbevelingen het opnemen van de inkomsten uit regulerende heffingen in de algemene uitgavenbegroting inhoudt teneinde juist te vermijden dat de tariefstelling van regulerende -heffingen

wordt doorkruist door financieringsmotieven en dat de financiering van het milieubeleid wordt bepaald door de opbrengst van regulerende heffingen. Het eindrapport van de stuurgroep "heffingen" ligt momenteel voor advies bij de SERV en de MINA-Raad.

In dit verband is er ook zeker grond voor de stelling van het Rekenhof dat bij de voorgenomen invoering van regulerende heffingen de gewestdienst als budgettair zelfstandige entiteit op dat punt bestaansreden verliest vermits :

1° enerzijds de heffingsinkomsten op vrij korte termijn te laag en te onregelmatig zullen zijn om de uitgaven te dragen ;

2° anderzijds de uitgaven onder meer wegens de door het Vlaamse Gewest aangeane langlopende verbintenissen, zeker niet in omvang zullen afnemen.

Reeds bij de opmaak van de begroting 1994 werden we met deze problematiek in al zijn scherpte geconfronteerd omdat enerzijds door het ontradingseffect de opbrengsten uit de waterheffing vanwege de grootverbruikers een tendens tot daling vertonen (door de zelfzuivering) terwijl de zgn. Aquafin-factuur, ondanks de door de minister getroffen maatregelen (hernegociatie van de overeenkomst ; plafonnering van de budgetten) in de toekomst zal blijven toenemen. Voor 1994 bedraagt de stijging van de Aquafin-factuur liefst 1.625 miljoen frank. De Vlaamse regering heeft dan ook beslist om de bijdrage vanuit de algemene middelen-begroting fors op te trekken (van 553 miljoen frank naar 4.100,2 miljoen frank).

Vóór het einde van dit jaar zal in uitvoering van de beslissing van de Vlaamse regering van 30 september 1993 bovendien een financieel plan beschikbaar zijn met betrekking tot het Mina-fonds.

De minister wil dan ook met de leden van de Commissie Leefmilieu op basis van al deze gegevens een grondige discussie over deze problematiek zodat bij de opmaak van de begroting 1995 duidelijkheid gecreëerd wordt over de toekomst van het Mina-fonds.

2. Het Rekenhof merkt op dat niet alle middelen exclusief, volledig en rechtstreeks worden ingezet voor de beleidsdoelstellingen inzake leefmilieu en dat bepaalde uitgaven die normaliter ten laste vallen van de algemene uitgavenbegroting afgewenteld worden op het Mina-fonds. Het Rekenhof heeft het hier over uitgaven voor sensibilisering, studieopdrachten en informatica-opdrachten. Terzake pleit het Rekenhof ook voor een doorgedreven coördinatie en centralisatie.

In dit verband zegt de minister dat hij zich vooreerst ten gronde kan aansluiten bij de visie van het Rekenhof die pleit voor een integrale aanrekening van de informatica-uitgaven op kredieten die zijn opgenomen in het horizontale programma informatica en bureautica.

Wat de sensibiliseringsuitgaven betreft, merkt de minister op dat de kredieten voorzien op de post "diverse lopende uitgaven" voor 1994 (ontwerp-begroting Mina-fonds) meer dan gehalveerd worden ten opzichte van het niveau 1993 (van 160 miljoen frank in 1993 naar 70 miljoen frank in de ontwerp-begroting 1994). Bovendien werd een aparte post voor sensibiliseringsacties voorzien zoals voorgesteld door het Rekenhof.

Wat de studieopdrachten betreft, heeft de minister op basis van een voorstel van de Inspectie van Financiën aan

zijn administratie een inventarisatie en evaluatie gevraagd van de reeds uitgevoerde studies (teneinde overlapping of dubbel gebruik te vermijden).

Bovendien heeft de minister zich ertoe geëngageerd om naar aanleiding van de budgetcontrole 1994 over te gaan tot een doorgedreven budgettaire centralisatie zowel voor de studieopdrachten als voor de sensibiliseringscampagnes in de leefmilieu-sector.

3. Het Rekenhof merkt ook op dat het langlopend contract met de NV Aquafin de facto een belangrijke debudgettering inhoudt alsmede een aanzienlijk toekomstige bezparing van de begroting.

Hoewel het duidelijk is dat indien de VMM verder had ingestaan voor de bouw en de exploitatie van de RWZI's ook jaarlijks en op recurrente wijze de nodige budgettaire voorzieningen hadden moeten getroffen worden, maakt het specifieke financieringssysteem (met betalingen voor opgeleverde projecten in 15 jaarlijkse schijven) dat de toekomstige begroting van het Mina-fonds inderdaad in belangrijke mate wordt bezwaard.

De minister kan dan ook akkoord gaan met de stelling van het Rekenhof dat het financiële evenwicht van het Mina-fonds op termijn precair is, onder meer wegens de uitgaven die voortvloeien uit het Aquafin-contract. Het laat zich aanzien dat de opbrengsten inzake de eco-taks (in de begroting 1994 veiligheidshalve slechts ingeschreven voor 300 miljoen frank) deze conclusie niet kwalitatief beïnvloedt.

4. Het Rekenhof merkt op dat het Mina-fonds, zowel voor wat betreft de ontvangsten (milieuheffingen door bemiddeling van de drie milieupararegionales) als voor de uitgaven (Aquafin-contract ; werking van de pararegionale instellingen) in belangrijke mate afhankelijk zijn van derden, zodat de inkomende en uitgaande geldstromen niet volledig beheersbaar zijn.

Hierop kan geantwoord worden dat de Administratie, zoals overigens ook gevraagd door de Inspectie van Financiën, zal starten met een budgettaire planning op langere termijn waarbij de "gebruikers" van het Mina-fonds zullen gevraagd worden om een thesaurieplanning inzake ontvangsten en uitgaven op te maken.

5. Het Rekenhof stelt dat een gestructureerde informatie-overdracht tussen het Vlaams Impulsprogramma voor Milieutechnologie (VLIM) en de pararegionales (en Aquafin) opportuun is teneinde een versnippering van het milieu-technisch onderzoek tegen te gaan.

Hierop kan geantwoord worden dat inderdaad de meest strikte controle op dubbel gebruik moet uitgevoerd worden. Bovendien is informatiedoorstroming nuttig, zowel van het Impulsprogramma naar de overheidsdiensten toe, om deze laatste op de hoogte te houden van technische ontwikkelingen, als van de overheidsdiensten naar het Impulsprogramma toe, zodat de ondersteunde projecten niet in tegenspraak zijn met de beleidsmaatregelen.

Dit gezegd zijnde, dient er wel op gewezen te worden dat er een sterke betrokkenheid is van de administratie bij de uitvoering van het VLIM en dit op gestructureerde wijze. Bovendien zijn de doelstellingen van een studieopdracht vanwege een overheidsinstantie en het impulsprogramma in principe verschillend. Een studieopdracht wordt immers uitgevoerd in opdracht van de overheid ter ondersteuning van het beleid terwijl daarentegen het impulsprogramma als doel

heeft de ontwikkeling van het onderzoek rond technologie te stimuleren door middel van financiële ondersteuning.

6. Inzake de trekkingsrechten van de Vlaamse Milieuholding NV merkt het Rekenhof op dat het kapitaal dat door de privé-sector wordt ingebracht op het vlak van het leefmilieu weinig risico-dragend is, en vooral bestaat uit prefinancieringsgeldten ten aanzien van de NV Aquafin (geldten die bovendien de toekomstige begrotingen van de Vlaamse Gemeenschap bezwaren).

Het is juist dat het belangrijkste pakket aan trekkingsrechten betrekking heeft op kapitaalvolstortingen in het kader van de NV Aquafin en dat de aandeelhouders een beroep kunnen doen op een gewaarborgd rendement. Hieraan dient wel toegevoegd te worden dat Aquafin steeds ten volle verantwoordelijk blijft inzake de naleving van haar verbintenissen ("de verzekering van de voortdurende en continue exploitatie" ; het naleven van de lozingsvoorwaarden) en dat 1) ingevolge de hernegotiatie het kapitaal van Aquafin in principe wordt geblokkeerd 2) in de toekomst het aandeel van Aquafin in de totale trekkingsrechten bijgevolg zal afnemen.

De doelstelling van de Vlaamse Milieuholding NV, met name een inbreng van de overheid op het niveau van de directe kapitaalbehoeften met het oog op de ontwikkeling van milieuprojecten die zeer risicovol en vrij kapitaalintensief kunnen zijn, blijft volgens de minister wel overeind.

Vraag is wel of de techniek van de trekkingsrechten in de toekomst dient aangehouden te worden.

7. Het Rekenhof stelt dat het trekkingsmechanisme zoals dit in de overeenkomst met de VMH besloten ligt, geen garanties biedt dat de goedgekeurde projecten in de toekomst een evolutie zullen kennen die niet in tegenspraak komt met het beleid van de Vlaamse regering op het vlak van het leefmilieu. Bovendien heeft het Rekenhof bemerkingen bij het gebrek aan intern administratieve controle hetgeen ook invloed heeft op de controlemogelijkheden van het Rekenhof zelf.

Krachtens de overeenkomst van 11 januari 1991 legt de NV Vlaamse Milieuholding gedetailleerde projectvoorstellen neer (met businessplan) die worden onderzocht door de Administratie en de Inspectie van Financiën vooraleer zij aan de minister van leefmilieu, aan de Vlaamse minister bevoegd voor financiën en begroting en aan de leden van de Vlaamse regering worden voorgelegd. Hierbij dient opgemerkt dat bij het beslissingsproces ook controle wordt uitgevoerd door de commissarissen van de Vlaamse regering bij de NV Vlaamse Milieuholding. Vooral nog komt het hen toe om bij de uitvoering van een project dit ook verder op te volgen en desgevallend te rapporteren. De minister heeft bovendien zijn administratie de opdracht gegeven zo snel mogelijk een intern administratieve controle uit te bouwen.

8. Wat de opmerking van het Rekenhof ten aanzien van de NV Aquafin betreft (het gebrek aan verantwoording door middel van bewijskrachtige facturen van de uitgekeerde vergoedingen), deelt de minister mee dat aan de bemerking van het Rekenhof volledig gevolg werd gegeven naar aanleiding van de hemegociatie van het contract met Aquafin.

Inzake controle wordt meer bepaald de bevoegdheid van het Rekenhof expliciet vermeld ; wordt in de plaats van een interne controller een bijzonder gevolmachtigde namens het Vlaamse Gewest aangeduid die nu ook aangesteld en eventueel ontslagen wordt door de Vlaamse regering ; voortaan rapporteert deze gevolmachtigde ook rechtstreeks aan het Vlaamse Gewest ; wordt bovendien de bevoegdheid van

deze bijzonder gevolmachtigde en van de administratie om retro-actief alle bewijskrachtige facturen in te zien, uitdrukkelijk vermeld.

9. Het Rekenhof merkt op dat de reglementering inzake de erkenning en de subsidiëring van de milieuverenigingen leemten vertoont, dat de uitvoeringsbesluiten in tegenspraak zijn met wettelijke en decretale bepalingen en dat de controle op de toegekende toelagen erg gebrekkig is.

Hierbij kan vooreerst opgemerkt worden dat ingevolge het vrij recent karakter van het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse regering (goedgekeurd op 3 juni 1992) een aantal administratieve fouten zijn gebeurd. Terzake dringt zich ook een meer nauwgezette controle op de aanwending van de toelagen op.

Verder is het correct dat dit besluit van de Vlaamse regering op twee punten dient aangepast te worden teneinde dit in overeenstemming te brengen met het decreet. Betrokken besluit werd in 1993 overigens reeds aangepast teneinde de personeelsleden voor beleidsondersteunend werk in de Mina-Raad forfaitair te vergoeden.

Tot slot kan gesteld worden dat als gevolg van een opmerking van het Rekenhof vanaf 1994 de subsidies voor milieuverenigingen integraal langs het Mina-fonds verlopen. Daartoe werd het restbedrag dat zich tot 1993 op het programma 61.1 bevond (1,5 miljoen frank) overgeheveld naar het Mina-fonds.

2. BESPREKING

De heer Vergote stelt vast dat er 3,6 miljard frank verschil is tussen het geraamde bedrag van de inkomsten uit de waterheffing voor 1992, en hetgeen er reëel is ontvangen. Dit verschil is volgens het lid opmerkelijk. Werd er een verkeerde inschatting van die opbrengsten gemaakt ? Wie is bij de betaling van de heffing in gebreke gebleven ? Waren dat de gezinnen of de bedrijven ?

De minister zegt dat dit verschil voornamelijk te wijten is aan de ontbinding van de Vlaamse regering eind 1991, waardoor het vastleggen van de heffingsgrondslag werd vertraagd. Die werd vastgelegd in het programmadecreet voor 1992, dat pas in juni 1992 door de Vlaamse Raad is aangenomen. De eerste ontvangsten konden daardoor te vroegste vanaf december 1992 worden geïnd.

Een deel van de minopbrengsten is ook te zoeken bij de bedrijven. Voor 1992 werd er gerekend op een verhouding van 55 procent voor de gezinnen en 45 procent voor de bedrijven, wat de inkomsten uit de waterheffingen aangaat. In realiteit lag het aandeel van de gezinnen nog iets hoger.

Die verhouding werd in 1993 door een verhoging van de heffingen voor de bedrijven omgekeerd tot 55 procent voor de bedrijven en 45 procent voor de gezinnen.

Er moet ook rekening worden gehouden met het gegeven dat ongeveer 10 procent van de ingecohierde bedragen niet werd geïnd als gevolg van bezwaarschriften.

De heer Barbé stelt dat er een fundamenteel debat moet worden gevoerd over het principe van de milieuheffingen. De heffing op waterverbruik voor de gezinnen is in feite een financieringsheffing, omdat die geen regulerend effect heeft. Door een steeds groter aandeel van die financierings-

heffingen in het totaal van de heffingen, wordt de impact van regulerende heffingen op de helling gezet.

De minister antwoordt dat wat de heffingen op de waterverontreiniging betreft, de heffingen voor de gezinnen inderdaad grotendeels financieringsheffingen zijn, die slechts een gedeeltelijk regulerend effect hebben, naar een vermindering van het waterverbruik. Het probleem is echter dat er moeilijk een andere basis kan worden gevonden waarop de heffing moet worden berekend.

De heffingen voor de industrie daarentegen zijn wel voorname-lijk regulerend, wat wordt bewezen door de praktijk, die een daling van de inkomsten uit die heffingen laat zien. De heffingen hebben de bedrijven aangezet tot zelfzuivering. Dit zal als neveneffect met zich meebrengen dat er op termijn een overcapaciteit qua waterzuiveringsinfrastructuur zou kunnen ontstaan.

De heer Van Looy is van oordeel dat het berekenen van de heffing op basis van het verbruik door de gezinnen niet rechtvaardig is. Het water wordt niet altijd vervuild wanneer het gebruikt wordt. Ook voor vele kleine bedrijven geldt die onrechtvaardigheid. Dit is onder andere het geval als het water wordt gebruikt als sproeiwater voor de tuinbouw, of voor het gebruik als koelwater. Kan zulke onrechtvaardigheid wel worden opgelost in het gangbare heffingssysteem ?

De minister legt uit dat kleine bedrijven, die water verbruiken zonder het te vervuilen, de heffing voor de gezinnen betalen, als ze onder de grens van 500 kubieke meter waterverbruik blijven. Dan gaat het wel om zeer kleine bedrijven. Komen ze daarboven, dan betalen ze in feite minder heffing, omdat daarvoor een andere en voor hen meer voordelige omzettingsscoëfficiënt wordt gebruikt. Voor het gebruik van koelwater moeten de bedrijven een vergunning hebben om daarvoor te kunnen vallen onder het stelsel van de koelwaterheffing. Het probleem van die niet vervuilende bedrijven kan worden opgelost als ze een aanvraag doen om hun reële vervuiling te meten bij lozing.

De minister stelt ook dat voor al die kleine bedrijven, er geen overregulering mag komen, omdat de reglementering anders zeer ingewikkeld en onoverzichtelijk zou worden. Door de forfaitaire methode kan er hier en daar een oneerlijkheid opduiken.

De heer Barbé heeft vragen over de meting van de vuilvracht in het afvalwater van de grote bedrijven. 90 procent van de totale vuilvracht van de industrie is afkomstig van 400 grote bedrijven. Is het niet mogelijk bij die bedrijven automatische meetapparatuur te installeren ?

De vertegenwoordiger van de VMM antwoordt dat de bedrijven zelf moeten opmeten hoeveel ze aan afvalwater lozen. Die gegevens worden dan door de VMM gecontroleerd. Afwijkingen tussen beide cijfers zijn uitzonderlijk. Bovendien worden de metingen gedaan in de periode van de grootste produktiviteit van de betrokken bedrijven. Meestal is dat in de maanden september of maart. Als er onregelmatigheden worden vermoed, doet de VMM onverwachte controlemetingen.

De mindere inkomsten uit de heffingen van de grote industriële bedrijven heeft volgens dezelfde spreker zeker niet te maken met het feit dat er minder zou worden gemeten. De realiteit is dat de geloosde vuilvracht van een aantal bedrijven zeer spectaculair is gedaald, door de zelfzuivering die ze zijn beginnen uitvoeren.

De heer Barbé vraagt of er gewerkt wordt aan het instellen van een doelmatige controle van het Rekenhof op Aquafin. Ook wordt de vraag gesteld in hoeverre de oplevering door Aquafin op tijd is gebeurd.

De controle op Aquafin door het Rekenhof wordt volgens de minister geregeld in de nieuwe overeenkomst die met Aquafin is afgesloten. De minister verwijst naar zijn uiteenzetting voor een overzicht van de opleveringen door Aquafin in de afgelopen periode.

De heer Van Looy stelt vast dat er een constante overschatting is van de inkomsten van de Mestbank. Hoe komt dat ? Ligt dit misschien aan het feit dat er voor de vaststelling van de heffing verkeerde cijfers worden gehanteerd over het aantal dieren ?

Wat de inkomsten van de Mestbank aangaat, zegt de minister dat die tot nu toe inderdaad steeds zijn overschat in de begroting. De Mestbank heeft zelf een verhoging van de tarieven voorgesteld om meer inkomsten te kunnen genereren. De minister was hier echter niet mee akkoord, omdat dat in feite zou neerkomen op een bestraffing van degenen die loyaal de mestheffing betalen. De oplossing ligt volgens de minister bij een betere inning van de heffingen, welke kan gebeuren door een betere controle. De geschatte inkomsten worden berekend op basis van de gegevens afkomstig van het Nationaal Instituut voor de Statistiek. De berekening van de reële heffing gebeurt op basis van het aantal dieren en de oppervlakte van het bedrijf.

De heer Barbé merkt op dat de samenwerking tussen de overheid en het privé-bedrijfsleven onevenwichtig is. De overheid zorgt voor 80 procent van het risicodragend kapitaal bij de milieuinvesteringen. Het aandeel van de privésector beperkt zich tot een risicoloze kapitaalsinbreng.

De minister zegt dat het lid geen ongelijk heeft, wanneer hij opmerkt dat het vooral de overheid is die het risicodragend kapitaal inbrengt. Nochtans is de inbreng van privékapitaal nodig om de investeringen te kunnen financieren. Leningen met gewestwaarborg zouden een goedkoper alternatief kunnen zijn, maar dan moet er een andere constructie worden opgezet dan Aquafin.

De heer Barbé vraagt zich ook af waarom er eigen informatica-investeringen nodig waren voor het Mina-fonds. Het decreet stelde nochtans duidelijk dat het fonds qua personeel en infrastructuur een onderdeel van de Vlaamse administratie moest zijn.

De minister zegt dat door die investering het fonds doelmatiger kan werken. In feite is het uitrusten van de administratie ook een soort van milieu-investering en is het putten daarvoor uit het Mina-fonds verantwoord.

Over de onderzoeksprojecten werden er door het Rekenhof heel wat opmerkingen geformuleerd. De heer Barbé wenst meer uitleg bij de projecten van het VLIM. Waar zijn de verslagen over die projecten ? Welke zijn de belangrijkste projecten en wat hebben ze opgeleverd ?

De toewijzing van projecten in het kader van het VLIM gebeurt volgens de minister volgens een strikte procedure, waarbij de minister niet tussenkomt. De wetgeving op de overheidsopdrachten wordt bovendien nauwgezet opgevolgd. De procedure van de onderhandese toewijzing van opdrachten is mogelijk als aan een aantal voorwaarden voldaan wordt.

De heer Barbé stelt dat de intresten van de financiële rekening van het MINA-fonds in het fonds zouden moeten blijven, en niet mogen worden doorgestort naar de algemene middelen.

De minister antwoordt hierop dat dit laatste een algemene regel is die voor de pararegionalen geldt. Deze kwestie zal door het programma-decreet worden geregeld. De minister is van oordeel dat het hier om een begrotingstechnische zaak gaat, zonder politieke implicaties.

De heer Barbé heeft nog een aantal technische vragen, waarop door de minister een schriftelijk antwoord wordt gegeven :

1. Waarom wordt er geen vermogensboekhouding bijgehouden zoals nochtans voorzien in het uitvoeringsbesluit aangaande het Mina-fonds ?

Antwoord van de minister :

Wat het houden van een vermogensboekhouding betreft, kan opgemerkt worden dat door de diensten van het Mina-fonds vooreerst gevolg werd gegeven aan de decretale en reglementaire verplichtingen inzake de opstelling van het werkingsverslag en van de rekeningen van deze dienst met afzonderlijk beheer. Hierbij kan aangestipt worden dat de rekeningen 1992 ondertussen zijn afgewerkt behoudens wat de gegevens van één pararegionale betreft. Wat meer specifiek de vermogensboekhouding betreft werd met de bevoegde dienst van de Administratie Financiën en Begroting contact opgenomen met het oog op een spoedige operationalisering van deze boekhouding. Hierbij zij opgemerkt dat het houden van een dergelijke comptabiliteit voor de diensten met afzonderlijk beheer een nieuwigheid is en de Administratie Financiën en Begroting de nodige instructies dient te geven in het raam van haar ondersteunende taak. De minister heeft zijn Administratie gewezen op het spoedeisend karakter van deze problematiek.

2. Kan de minister enige toelichting geven bij de volgende posten op de pagina's 10 en 11 waarbij de vastgelegde en/of geordonnanceerde bedragen sterk verschillen van de begrote bedragen : 2.06, 2.08, 3.2bis (?) en 3.10 ?

Antwoord van de minister :

Wat de verschillen voor een aantal posten tussen de begrote bedragen en effectieve vastleggingen betreft, kan inzonderheid gewezen worden op het niet benutten van reservaties voor eventuele dringende uitgaven (post 3.10) en de overloop van 1992 naar 1993/1994 van specifieke programma's inzake beleidsondersteunend onderzoek en technologische dienstverlening.

Zo kan gewezen worden op het Vlaams Impulsprogramma Natuurontwikkeling (VLINA) (post 2.6) waarover in de beleidsnota "Uitvoering beleidsbrief Leefmilieu, Natuurbehoud, Landinrichting, Drinkwatervoorziening" dd. oktober 1993 een gedetailleerde situatieschets en stand van zaken is opgenomen (blz. 85 t/m 87). Idem voor wat het preventiestimulerend programma PREST1 betreft (blz. 81 t/m 83) (post 2.8).

3. Op punt 2.13 op pagina 10 (uitvoering gemeentelijke milieuconvenant) is er nog een encours van bijna 4,5 miljard. Is er hier een termijn inzake uitbetalingen ? Is er een budgetplanning ?

Antwoord van de minister :

Wat het encours inzake de gemeentelijke milieuconvenanten betreft (punt 2.13) kan gesteld worden dat deze voor verscheidene jaren zijn afgesloten en dat zij op budgettair-orthodoxe wijze ineens werden vastgelegd voor de ganse periode. Vermits de betalingen gespreid worden over verschillende jaren (conform de bepalingen van de overeenkomst) is het normaal dat er een grote encours is. Een andere vastleggingswijze zou daarentegen tot een belangrijke debudgetteringsoperatie hebben geleid.

4. Aquafin

Pagina 18 : wat de afrekening 1992 betreft is er een groot verschil tussen "budget" en "reëel" (in plaats van intrest op leningen te betalen heeft Aquafin rente geboekt !).

Pagina 20 : kan de minister een evolutie geven van het volstorte kapitaal door de aandeelhouders ?

Antwoord van de minister

Het is juist dat (zoals in het werkingsverslag staat) de investeringen voor de NV Aquafin in 1992 werden gefinancierd met eigen middelen. Dit heeft in hoofde van Aquafin geresulteerd in financiële opbrengsten waardoor Aquafin rente-opbrengsten heeft geboekt. Dit heeft zich vertaald in een overeenkomstige daling van de lasten die door het Vlaamse Gewest gedragen worden conform de overeenkomst met Aquafin.

De evolutie van de kapitaalvolstortingen kan als volgt worden weergegeven (in miljoenen franken) :

	VMH	Privé-sector
25/4/90	14,8	0
29/3/91	446,3	0
3/6/91	570,0	980,0
15/12/92	446,3	—
15/12/92	570,0	980,0
Totaal	2.04 7,4	1.96 0,0

5. Pagina 27

De reële ontvangsten worden vermeld. De reële uitgaven zijn nergens in het dokument te vinden.

Antwoord van de minister :

De reële uitgaven (ordonnancerings) worden vermeld op blz. 10 van het werkingsverslag.

6. Pagina 27 en 32

Post 1.8 : was blijkbaar verkeerd begroot. Als het saldo van 1.12 miljard buiten beschouwing wordt gelaten (was niet voorzien), is er een begroot bedrag van 1.27 miljard frank en een reële ontvangst van ongeveer 250 miljoen frank.

Antwoord van de minister :

De raming van het saldo van het Mina-fonds per eind 1991 was gebaseerd op een raming die rekening hield met nog te storten ontvangsten voor de VMM en de OVAM ("vastgestelde rechten") en met het encours. Bijgevolg betrof het hier

geen raming op kasbasis. Op kasbasis bedroeg het saldo eind 1991 2.668 miljoen frank. Vanaf 1994 wordt, wat de ontvangsten betreft, de benadering op kasbasis weerhouden (in plaats van de benadering op basis van vastgestelde rechten) hetgeen in overeenstemming is met de algemene principes inzake de rijkscomptabiliteit.

IV. TOEGEVOEGDE INTERPELLATIES EN VRAGEN OM UITLEG AAN DE HEER N. DE BATSELIER, VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMSE MINISTER VAN LEEFMILIEU EN HUISEVESTING

1. INTERPELLATIE VAN DE HEER L. DIERICKX OMTRENT DE BEVOORRADING UIT DE NATUUR VAN VINKENIERS EN VOGELKWEKERS VOOR HET SEIZOEN 1993.

De kwestie van de vogelvangst is weer actueel. Daarom wordt de minister er over geïnterpelleerd.

Er is te weinig controle en die verloopt in zeer moeilijke omstandigheden. Zal de nu vaak onbestaande controle niet nog meer dode letter blijven, nu bovendien nog in de vinkenvangst een onderscheid moet worden gemaakt tussen mannetjes en wijfjes ? Recentelijk, dit wil zeggen in de loop van deze maand, werden te Beersel en te Sint-Niklaas vangers en houders van beschermde vogels betrapt : het ging hier om 15 verschillende soorten, waaronder goudvinken en geelgorzen.

Naar verluidt is volgens de vogelbeschermers de samenwerking met de rijkswacht optimaal. Toch wordt vaak gevraagd waarom vrijwilligers die zich bezig houden met de controle van de wetten op de vogelbescherming niet een deel van de taak van de rijkswacht zouden kunnen overnemen. Wat denkt de minister hiervan ?

Gelooft de minister dat de nu voorziene boetes (maximaal 10.000 frank) voldoende afschrikwekkend zijn ? Wij verneemen dat vaak wordt overgegaan tot minnelijke schikkingen waardoor de boete wordt gereduceerd en het strafregister blank blijft. Weet de minister hoeveel geld er verdiend wordt in de vogelhandel ?

Is het niet beter onmiddellijk over te gaan tot het verbieden van het houden en het vangen van beschermde vogels ?

Kent de minister de verschillende technieken die worden angewend om te ontsnappen aan de verbodsbepalingen inzake het houden van vogels (uitgeboorde, doorgezaagde, te grote gesloten ringen) ?

Bij de opening van het vogelopvangcentrum te Anderlecht hebt u verklaart dat de natuur geen onuitputtelijk gebruiksvoorwerp is en dat “de bevoorrading uit de natuur niet langer essentieel blijft voor de instandhouding van de culturele activiteit van de vinkeniers ?... Vogels zijn een symbool bij uitstek maar deze symbolen worden hoe langer hoe meer het slachtoffer van bepaalde ontwikkelingen in onze samenleving inzake productie, verkeer en recreatie.

Ook hier moet de vrijheid gekoppeld worden aan de solidariteit van diegenen die de zwakkere natuur willen beschermen”.

Betekent dit niet dat de Vlaamse regering zo vlug mogelijk de nodige conclusies moet trekken en dat zo vlug mogelijk

moet worden overgegaan tot de behandeling van het door ons ingediende voorstel van decreet ?

Antwoord van de minister

Het ministerieel besluit van 13 oktober 1993 is belangrijk omdat het voor een periode van vijf jaar de reeds dertig jaar durende controverse tussen de vogelbeschermers en de vinkeniers opschort.

Het aantal mannetjes dat mag gevangen worden binnen de toegestane vangstquota ligt hoger dan het aantal vrouwtjes en dit evolueert naar 75 procent van het totaal in 1997. De bedoeling is de kweek van vinken te stimuleren. Er komt een financiële tussenkomst voor het ondersteunen van wetenschappelijk gecontroleerde kweek. De subsidies zullen afhangen van de kweekresultaten.

Ook heb ik aangekondigd dat het toegestane vangstquotum van 18.000 in 1993 zal afnemen in 1997. Alle deskundigen terzake bevestigen dat door middel van het stimuleren van de kweek een leefbare populatie in gevangenschap kan opgebouwd worden, die moet volstaan om aan de noden van de vinkensport te voldoen. In 1997 zal een evaluatie gebeuren van de kweekresultaten.

Een onmiddellijk stopzetten van de vinkenbevoorrading, wat zeker een aantal voordelen zou bieden inzake efficiëntie van de controle op illegale vogelvangst en -handel, betekent ook dat de zangwedstrijden niet langer kunnen beoefend worden. Dit laatste is zeker niet mijn intentie.

Ik wil er het geachte lid op wijzen dat voor het eerst sinds 1981, toen specifiek voor het Vlaamse Gewest de wetgeving goedgekeurd werd die de vogelbescherming en de vogelbevoorrading regelt, constructieve gecoördineerde initiatieven genomen worden om de bevoorrading daadwerkelijk af te bouwen en waarbij 'tegelijkertijd rekening gehouden wordt met de belangen van de vinkeniers.

Uiteraard ben ik op de hoogte van het feit dat soms getracht wordt de vrij strikte wettelijke bepalingen te omzeilen.

De diverse technieken waarop dit gebeurt werden mij al gesignaleerd door het Koninklijk Belgisch Verbond ter Bescherming van de Vogels.

Mijn bevoegde diensten voeren dan ook nodige controles uit onder meer op basis van de jaarlijks voor te leggen inventarissen. Bovendien wijst u zelf op de optimale samenwerking terzake tussen de vogelbeschermers en de Rijkswacht.

Gelet op deze goede samenwerking tussen Rijkswacht en de dienst Waters en Bossen enerzijds, en vogelbeschermers anderzijds, zie ik de noodzaak niet in dat private personen politieel zouden optreden inzake misdrijven tegen de vogelbescherming.

Bovendien kan het aanstellen van dergelijke personen alleen krachtens een wet of een decreet geschieden.

In de huidige omstandigheden acht ik het niet verantwoord dat een decreet inzake deze aangelegenheid zou worden uitgevaardigd.

Wat de voorziene boetes betreft wens ik het geachte lid erop te wijzen dat misdrijven inzake vogelbescherming met correctionele straffen worden beteugeld, wat reeds een forse verzwarende betekenis tegenover de toestand vóór het van kracht worden van het jachtdecreet op 1 juli 1992.

De maximale geldboete zou bovendien vanaf 1 januari 1995 20.000 frank bedragen ingevolge de voorgenomen verdubbeling van de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten.

2. INTERPELLATIE VAN DE HEER F. VERGOTE OVER EEN FINANCIËLE OVEREENKOMST MET VEKMO

Het weekblad “Trends” van 9 september 1993 wijdt een artikel aan VEKMO, een milieudienst voor de KMO’s opgericht door het NCMV in maart 1992.

Volgens eigen zeggen heeft deze dienst reeds honderden dossiers behandeld. VEKMO levert deze diensten aan zeer betaalbare prijzen.

In 1991 werd door de toenmalige minister van Leefmilieu, T. Kelchtermans, tussen het Vlaams Gewest en het NCMV een overeenkomst afgesloten met als doel het milieubewustzijn bij de KMO’s te activeren. Dit kon enkel door - en ik citeer de overeenkomst - “aangepaste informatie en actieve begeleiding. Een samenwerking met een gespecialiseerde organisatie die het vertrouwen geniet van de beoogde doelgroepen, is onontbeerlijk en maakt het voorwerp uit van deze overeenkomst”.

Het Vlaams Gewest stelt als gevolg van deze overeenkomst drie jaar lang 4,9 miljoen frank ter beschikking voor de aanwerving van een landbouwkundig ingenieur of een licentiaat scheikunde of een industrieel ingenieur scheikunde met specialisatie in de milieukunde, een licentiaat in de rechten en een administratieve kracht. In het eerste en het derde jaar krijgt het NCMV bovendien 800.000 frank voor werkingskosten, in het tweede jaar zelfs 950.000 frank.

Aangezien het VEKMO blijkbaar handelt als een “gewoon” milieuadviesbureau en voor verleende diensten, net zoals een privé-onderneming een vergoeding vraagt, is de huidige handelswijze van deze instelling in strijd met het afgesloten akkoord dat enkel voorziet in het verstrekken van informatie en begeleiding en waarvoor het VEKMO dan ook gesubsidieerd wordt.

Kan de minister mij dan ook antwoorden op volgende vragen :

1) Vindt de minister het verantwoord dat een gesubsidieerde instelling ook nog eens een vergoeding vraagt voor precies die zaken die zij geacht wordt te doen als gevolg van deze subsidiëring ?

2) Is de handelswijze van het VEKMO niet in strijd met de afgesloten overeenkomst ?

3) Op basis van welke noodzaak werd deze overeenkomst gesloten en volgens welke procedure werd deze opdracht gegund ?

4)Werd hiervoor het begrotingsakkoord verkregen en hoe luidde het advies van de Inspectie van Financiën ?

5) Wat zijn de sterke punten van NCMV op basis waarvan deze overeenkomst werd afgesloten ?

6) Zal dit akkoord door de minister worden bestendigd ?

Antwoord van de minister

In antwoord op zijn interpellatie heb ik de eer de heer volksvertegenwoordiger het volgende te melden

1. Bovenvermelde overeenkomst werd afgesloten door mijn voorganger, de heer T. Kelchtermans, in het kader van de uitvoering van de milieubeleidsplannen van de Vlaamse Gemeenschap. Specifieke doelstellingen waren de ontwikkeling van het milieubewustzijn bij de KMO's en zelfstandige ondernemers en de verhoging van de kennis van deze doelgroep over de milieuwetgeving.

2. De opdracht werd onderhands gegund en dit in toepassing van artikel 17, § 2, 3° en 5° van de wet van 14 juli 1976 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten, met als uitvoeringsbesluiten :

— het KB van 22 april 1977 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten.

— het MB van 10 augustus 1977 houdende vaststelling van de algemene aannemingsvoorwaarden van de overheidsopdrachten van werken, leveringen en diensten.

3. Op 12 december 1991 werd aan bovenvermelde overeenkomst een gunstig advies verleend door de Inspectie van Financiën (bedrag werd ten laste gelegd van de post 2.11 "Diverse Lopende Uitgaven" van de Gewestdienst met afzonderlijk beheer "Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur").

4. Het begrotingsakkoord was niet vereist, gezien de betalingen jaarlijks werden uitgekeerd en het bedrag onder de 6 miljoen frank lag.

5. De overeenkomst werd afgesloten met het NCMV en niet specifiek met de milieudienst VEKMO.

6. In het kader van de continuïteit van het beleid ben ik van mening dat deze overeenkomst dient uitgevoerd te worden.

3. VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW M. AELVOET OVER ADEQUAAT OVERHEIDSOPTREDEN TEGENOVER BEDRIJVEN DIE PERMANENT DE MILIEU-WETGEVING OVERTREDEN.

Het is de minister niet onbekend dat bepaalde bedrijven jarenlang een loopje nemen met de milieuwetgeving. Een bekend voorbeeld in het arrondissement Leuven is het bedrijf N.V. Maiski, gevestigd in Wolfsdonk-Aarschot.

— In maart 93 werd bij uw diensten een beroepsschrift tot vernietiging ingediend tegen de vergunning die door de Bestendige Deputatie Brabant werd toegekend. Wanneer mag een beslissing verwacht worden ?

— Welke maatregelen voorziet de minister om de burgers beter te beschermen tegen het onwettig handelen van bedrijven ?

Antwoord van de minister

Het bedrijf Maiski te Aarschot heeft op 7 januari 1993 een exploitatievergunning gekregen van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Brabant, evenwel in het kader van de ARAB-procedure. Tegen deze beslissing is in maart 1993

inderdaad beroep aangetekend door buurtbewoners. Dit beroep schorst echter de bekomen exploitatievergunning niet, zodat het bedrijf verder mag exploiteren, mits de opgelegde vergunningsvoorwaarden worden nageleefd.

Door het Bestuur Milieuvergunningen (hoofdbestuur), van AMINAL is onmiddellijk de behandeling van bedoeld beroep gestart door, eveneens in maart 1993, het beroepsdossier op te vragen bij de provincie Brabant. Momenteel beschikt dit Bestuur nog niet over het volledige dossier, zodat met het onderzoek ten gronde nog niet kan gestart worden.

In tegenstelling tot de VLAREM-procedure, is in de ARAB-procedure geen termijn bepaald waarbinnen uitspraak over een beroep dwingend dient te gebeuren.

De behandeling van een ARAB-beroep is aan strikte procedure-regels onderworpen. Deze procedure dateert uit een tijdperk waarin nauwelijks fotocopiemachines en geen fax-faciliteiten bestonden.

Zo moet bijvoorbeeld, ter beoordeling van de ontvanke-lijkheid van het beroep, het gemeentebestuur de datum van bekendmaking van de bestreden beslissing meedelen aan de administratie.

De procedure bepaalt evenwel dat alle briefwisseling met de gemeente hieromtrent via de provinciale administratie moet gebeuren. Pas nadat het volledig dossier en de noodzakelijke attesten werden ontvangen, kan met de inhoudelijke behandeling van het beroep worden gestart. Een en ander heeft voor gevolg dat de behandeling van een ARAB-beroep minimaal circa één jaar in beslag neemt. Het is overigens om dit euvel weg te werken dat de overheid de huidige VLAREM-reglementering heeft ingevoerd.

Indien ondertussen omwonenden hinder van de exploitatie zouden ondervinden, kunnen zij zich steeds richten tot de bevoegde toezichthoudende overheden. Dit zijn in de eerste plaats de Burgemeester en het Bestuur Milieu-inspectie van AMINAL. Zij dienen te controleren of de exploitatievoorwaarden worden nageleefd en kunnen desgevallend, conform de bepalingen van art. 64 en volgende van titel 1 van het VLAREM, aan in overtreding zijnde bedrijven dwangmaatregelen opleggen.

Ook mogen buurtbewoners die hinder van een exploitatie zouden ondervinden steeds, conform de bepalingen van artikel 45 van titel 1 van het VLAREM, een wijziging van de opgelegde exploitatievoorwaarden vragen aan de overheid die de laatst lopende vergunning heeft verleend.

Deze beide procedures kunnen door burgers die hinder ondervinden van de exploitatie van een ingedeelde inrichting in alle gevallen en altijd worden gebruikt. In het concrete geval zullen de bezwaren geuit door de beroepers nader worden onderzocht in het kader van het ingestelde ARAB-beroep.

4. VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER M. CORDEEL OVER AFVALVERBRANDING IN HET WAASLAND

Er bestaan plannen om een aantal verbrandingsinstallaties voor huishoudelijk afval te sluiten. De meeste installaties voldoen immers niet langer aan de opgelegd emissienormen, zodat dure investeringen vereist zijn om de lozingen binnen de wettelijke perken te kunnen houden. Veel installaties zijn bovendien al vijftien jaar en meer operationeel, zodat een

miljoeneninvestering in rookgaswassing financieel noch economisch kan worden verantwoord.

Problemen stellen zich ook in het Waasland. Van de drie installaties is enkel deze van Sint-Niklaas met een rookgaswassing uitgerust. Wat de installaties van Beveren (Ibogem) en Lokeren (Durme-Moervaart) betreft, moeten allerlei ingrepen worden uitgevoerd om ook maar in de buurt van de normen te kunnen geraken. Geruchten gaan dat zowel Beveren als Lokeren nu al lonken naar Sint-Niklaas, waar de capaciteit uiteraard ook beperkt blijft.

Graag vernam ik van de heer minister een antwoord op volgende vragen :

De buitendiensten van Aminoal hebben eind vorig jaar een onderzoek uitgevoerd naar de uitstoot. Welke resultaten kwamen er voor Beveren, Lokeren en Sint-Niklaas uit de bus (welke parameters overschreden de normen) ?

Kunnen de installaties te Beveren en Lokeren operationeel blijven ? Overweegt de minister eventueel uitstel wat het nakomen van de normen betreft ?

Hoe groot is de hoeveelheid afval die respectievelijk in de installatie te Beveren, Lokeren en Sint-Niklaas in 1991 en 1992 werd verbrand. In hoeverre kan de oven te Sint-Niklaas een deel van het te verbranden afval uit Beveren en Lokeren opvangen ?

Zijn er contacten om samen te werken en, indien ja, hoever zijn deze gesprekken dan wel gevorderd ?

Antwoord van de minister

Ik heb opdracht gegeven om voor alle huisvuilverbrandingsovens gelegen in het Vlaamse Gewest een stand van zaken op te stellen met betrekking tot de naleving van de vergunningsvoorwaarden en van de bepalingen opgenomen in het Afvalstoffenplan 1991-1995 uiteraard met inbegrip van de verbrandingsinstallaties te Beveren - Sint-Niklaas en Lokeren.

Uit de resultaten van de meetcampagne werd door mijn bevoegde administratie, Aminoal, Bestuur Milieu-inspectie, vastgesteld dat elke huisvuilverbrandingsoven in Vlaanderen, de in de vergunning opgelegde normen, voor één of meerdere van de hierboven opgesomde parameters overschrijdt én/of inmiddels niet meer beschikt over de nodige milieuvergunning.

Alle vastgestelde overtredingen werden door Aminoal, Bestuur Milieu-inspectie, geverbaliseerd.

De kans is reëel dat op basis van deze meetgegevens een aantal ovens dienen gesloten te worden.

Eventuele sluiting van de installaties dient derhalve beschouwd te worden in relatie met de naleving door de uitbaters van de voorwaarden en verplichtingen zoals opgelegd in de milieuvergunningen.

De installatie van Sint-Niklaas (Miwa) stelt een aantal technische problemen met betrekking tot het beheersen van de emissies namelijk de norm van 0,3 gewichtsprocent van de vergistbare bestanddelen in vlieg-as en verbrandings-as bedragen in casu 0,7 gewichtsprocent. Tevens stellen zich een aantal administratieve problemen in de zin dat de verlenging van de vergunning laatsttijdig werd ingediend. Mits de Bestendige Deputatie deze installatie met de nodige spoed behandelt en

alsnog zou vergunnen, kan deze installatie operationeel blijven.

De metingen met betrekking tot de installatie van Beveren (Ibogem), uitgevoerd door Aminoal, tonen aan dat de emissie inzake uitstoot van zoutzuur (waterstofchloride) tot maximaal 1133 mg per nominale kubieke meter bedraagt daar waar de norm gesteld wordt op 100 mg per nominale kubieke meter. Daarnaast wordt 1,1 gewichtsprocent vergistbare bestanddelen in vliegias en verbrandingsas gemeten daar waar de norm gesteld wordt op 0,3 gewichtsprocent.

Deze installatie bevat in haar vergunning een verplichting om per 31 december 1993 een formele beslissing te hebben inzake voorzieningen voor een chemische rookgaszuivering. Naar de beschikbare informatie bestaat deze beslissing op dit ogenblik niet.

De meetresultaten van de installatie van Lokeren bedragen met betrekking tot de uitstoot van zoutzuur (waterstofchloride) maximaal 902 mg per nominale kubieke meter. De norm is gesteld op 100 mg per nominale kubieke meter.

De gemeten waarde van stikstofoxide-uitstoot (NOx) bedraagt 344 mg per nominale kubieke meter. De norm is gesteld op 300 mg per kubieke meter.

Tot slot wordt 1,8 gewichtsprocent vergistbare bestanddelen in vliegias en in verbrandingsas gemeten terwijl de norm op 0,3 is ingesteld.

Indien voor de installatie van Lokeren (Durme-Moervaart) er op korte termijn geen maatregelen genomen worden zal een sluiting van de installatie onvermijdelijk zijn op basis van het niet naleven van de milieuvergunningsoorwaarden.

Wanneer echter aan mij de vraag wordt gesteld dat ik als minister eventueel uitstel zou overwegen met betrekking tot het nakomen van de normen wens ik te verwijzen naar de interpellatie van 16 maart 1993 van de heer H. Brouns, mevrouw V. Dua en de heer M. Capoen over het afvalstoffenplan alsmede naar de commissievergadering van Leefmilieu en Natuurbehoud van 7 juli 1993 waarbij de voortgang van het afvalstoffenplan 1991-1995 werd besproken.

Ik pleitte toen alsook nu dat maximale prioriteit wordt gegeven aan de realisatie van de doelstellingen "hergebruik en recyclage". De maximale inzet van voormelde doelstellingen draagt bij tot de vermindering van de restfractie die definitief moet verwerkt worden.

Wanneer ik de huidige situatie praktisch bekijk rond de problematiek van het huisvuil dat verbrand wordt, moet ik vaststellen dat alle verbrandingsovens in overtreding zijn met de opgelegde normen. Sluiten van de ovens zou echter ernstige problemen geven wegens het ontbreken van alternatieven. Ik moet nu deze toestand tijdelijk gedogen.

Het Afvalstoffenplan 1991-1995 voorziet echter in de sluiting van volgende verbrandingsinstallaties tijdens de huidige planperiode : de verbrandingsinstallaties van Ronse, Willebroek, Knokke-Heist, Heist-op-den-Berg, Izegem en Merksem.

Ik zal deze planbepaling uitvoeren.

Het sluiten van de verbrandingsoven Ivio gaf reeds problemen doch werd begeleid door OVAM om tijdelijk te voorzien in een noodplan.

In mijn beleidsbrief stel ik dat de verbrandingscapaciteit in Vlaanderen op een constant peil moet worden gehouden.

Thans moet Vlaanderen onecologisch zijn huisvuil verwerken ingevolge een zekere nalatigheid of gebrek aan dynamisme op het beslissend niveau, inzonderheid intercommunales.

De Commissie van de Vlaamse Raad heeft bij de bespreking van de voortgang van het afvalstoffenplan 1991-1995 op 7 juli 1993 mede toen gesteld dat ook het Vlaamse Gewest meer bevoegdheden zou moeten hebben indien de gemeenten niet optreden.

Ik probeer deze problematiek zo evenwichtig mogelijk aan te pakken. Enerzijds vraagt men kordate maatregelen, maar meteen als ik een kordate maatregel aankondig, steigeren er wel een paar betrokkenen.

U zal dan ook begrijpen waarom ik als minister in het voorontwerp afvalstoffendecreet een regeling voorzie waarbij de Vlaamse regering de bevoegdheid krijgt om op te treden in plaats van de gemeentelijke overheden ingeval deze hun verantwoordelijkheid niet opnemen inzake de inzameling en de verwerking van huishoudelijke afvalstoffen.

Ik hoop zoals op 7 juli 1993 gesteld dat de Vlaamse Raad mij nu steunt.

De ovens van Sint-Niklaas (Miwa) kan geen bijkomende huisvuil verbranden komende van Beveren (Ibogem) en van Lokeren (Durme-Moervaart).

De theoretische capaciteit bedraagt voor de oven van Miwa 55.000 ton op jaarbasis. In 1991 en 1992 werden respectievelijk 55.693 ton en 60.953 ton huisvuil verbrand. De oven Miwa draait aldus op full-capacity.

De hoeveelheid huisvuil dat verbrand werd in 1991 en 1992 bedragen voor IDM Lokeren respectievelijk 21.211 ton en 21.088 ton en voor Ibogem Beveren respectievelijk 23.583 en 24.324 ton.

De vraag of er contacten zijn om samen te werken tussen de respectievelijke intercommunales kan ik niet beantwoorden.

De verwijdering van huishoudelijke afvalstoffen, in casu ophaling en verwerking, is een gemeentelijke bevoegdheid die in deze gevallen gedelegeerd werd aan de desbetreffende intercommunales.

V. INDICATIEVE STEMMING

De aan de Commissie toegewezen artikelen en de toegewezen programma's van de begrotingstabel van de beide ontwerpen van begrotingsdecreet worden bij de indicatieve stemming door de Commissie aangenomen met 7 stemmen voor, 1 tegen bij 2 onthoudingen.

De conformiteit de administratieve begrotingen met de doelstellingen van de uitgavenbegrotingen wordt door de Commissie vastgesteld met 7 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

De verslaggever,

H. BROUNS

De voorzitter,

M. CAPOEN
